

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความเข้าใจคำประสมของเด็กออทิสติก กรณีศึกษานักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1

The Comprehension of Compound Nouns in Autistic Children: A Case Study of
Grade 1 Primary School Students

นามผู้วิจัย นางสาววรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์กิติมา อินทร์ทรัพย์, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พุทธชาติ โปธิบาล, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความเข้าใจคำประสมของเด็กออทิสติก กรณีศึกษานักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1

The Comprehension of Compound Nouns in Autistic Children:
A Case Study of Grade 1 Primary School Students

โดย

นางสาววรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

พ.ศ. 2554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา 2554: ความเข้าใจคำประสมของเด็กออทิสติก กรณีศึกษา
นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก: รองศาสตราจารย์กิติมา อินทร์พรรษ์, Ph.D. 115 หน้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำนามประสมในภาษาไทยของ
เด็กออทิสติก เด็กปกติที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์ และเด็กปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย
รุ่งเรืองที่เรียน โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี โดยเด็กทั้งสามกลุ่มกำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่
อายุ 7-8 ปี โดยสร้างแบบทดสอบเป็นบัตรภาพและบัตรคำ ให้เด็กจับคู่ภาพและบัตรคำที่ตรงกันและ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรใช้การทดสอบค่าที (T-Test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า 1) เด็กทั้งสามกลุ่มสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยว โดยไม่มีความแตกต่างอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ 2) เด็กทั้งสามกลุ่มสามารถเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ 0.05 กล่าวคือ เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมระหว่างเด็กออทิสติกกับเด็กปกติที่
เรียน โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี และเด็กปกติที่เรียน โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีกับเด็กปกติที่เรียน
ในสถานสงเคราะห์ต่างมีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แต่
เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมของเด็กออทิสติกกับเด็กปกติที่เรียนในสถานสงเคราะห์
พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) เด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจประเภทของ
คำนามประสมในระดับแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ เด็กออทิสติกและ
เด็กที่ปกติที่เรียน โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลก
ไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงได้มากกว่าคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครง
เดิม แตกต่างจากเด็กปกติ

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Wanwimol Tangudomvongsa 2011: The Comprehension of Compound Nouns in Autistic Children: A Case Study of Grade 1 Primary School Students. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Associate Professor Kitima Indrambarya, Ph.D. 115 pages.

The objective of this study is to investigate the comprehension of Thai compound nouns among Autistic Children, orphans and normal children. The Studied groups consist of first grade primary school children, age 7-8 years. The tests were conducted by using the picture cards and word cards. The children had to match the picture cards with word cards correctly.

A Paired t-test and Standard t-test were used to determine the statistical significant differences among children in each group. The results were as follows: 1) Children in the three groups can understand simple nouns well without any statistically significance; 2) Children in the three groups differ significantly at 0.05 in their ability to understand compound nouns. The ability to understand the compound nouns between Autistic children and normal children were significantly different at 0.05. Normal children and the orphans differed significantly in their ability to understand compound nouns. However, the ability for the Orphans and Autistic children to understand compound nouns was not statistically significant. 3) The three groups differed significantly at the level of 0.05 in their ability to understand different types of compound nouns. Autistic and normal children could understand the original compound nouns better than non-original compound nouns while the orphans could understand the non-original compound nouns better than the non original compound nouns.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งที่ผู้วิจัยได้รับจาก รองศาสตราจารย์ ดร. กิติมา อินทร์พรหม ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. ทศนาลัย บุรพาชีพ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุริย์พงศ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาตรวจแก้ไขและแนะนำข้อบกพร่องต่างๆให้แก่ผู้วิจัย

ขอบคุณผู้อำนวยการและอาจารย์โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ผู้อำนวยการและอาจารย์โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี ชมรมออทิสติกจังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์ให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเพื่อประกอบงานวิจัย

ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมในทางงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวนามข้างต้น ขอขอบคุณอาจารย์นันทพร คุณหอมไก่อ พี่เหมียว พี่หน้อย กระฉิบ เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจมาโดยตลอด ขอขอบคุณผู้ปกครองและเด็กนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลงานวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณคุณเคลวิน และคุณเรนดี เจ้านายที่สนับสนุนและให้กำลังใจมาด้วยดี

คุณความดีและประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่มารดา บิดา บุคคลในครอบครัว ญาติๆ คณาจารย์ทุกท่าน ที่เลี้ยงดู สนับสนุน โดยเฉพาะคุณพ่อและน้องชายที่วาดภาพประกอบ ขอขอบคุณคุณแม่ที่ช่วยตรวจอักษร ขอปิ่นน้อง โอปอที่ให้กำลังใจ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบให้แก่ครอบครัวของเด็กออทิสติกและขอเป็นกำลังใจให้ต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ด้วยดีเสมอมา

วรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา

พฤษภาคม 2554

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(4)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐาน	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามคำศัพท์	5
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
ออทิสติก	6
คำจำกัดความ “ออทิสติก” หรือ “ออทิสซึม”	7
สาเหตุของการเกิดภาวะออทิสซึม	8
ประเภทของออทิสซึม	9
คำประสม	11
ความหมายของคำประสม	11
ประเภทของคำประสม	12
ชนิดของคำประสม	18
ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาแม่	19
ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาแม่	19
ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแม่	23
งานศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก	26
งานศึกษาและวิจัยด้านภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษา ของเด็กออทิสติก	26

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
งานศึกษาวิจัยทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก	33
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	35
การเลือกเก็บข้อมูล	36
การเก็บข้อมูล	36
การคำนวณและการหาค่าร้อยละ	39
เกณฑ์การให้คะแนน	46
จริยธรรมในการวิจัย	46
บทที่ 4 ผลและวิจารณ์	47
ผลการวิจัยข้อมูล	47
คำนามเดี่ยว	47
คำนามประสม	52
ประเภทของคำนามประสม	59
เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสม	64
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของข้อมูลวิจัย	67
เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยว	
และคำนามประสม	67
เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม	70
เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจประเภทของ	
คำนามประสมในเด็กแต่ละกลุ่ม	73
เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม	76
เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและ	
คำนามประสมโดยเปรียบเทียบเด็กทั้งสามกลุ่ม	79
อภิปรายผล	80
อภิปรายผลคำนามเดี่ยว	80
อภิปรายผลคำนามประสม	82

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	88
สรุปผลการวิจัย	88
ข้อเสนอแนะ	89
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	91
ภาคผนวก	95
ภาคผนวก ก แบบทดสอบการเลือกค่านาม	96
ภาคผนวก ข ทดสอบเครื่องมือความเข้าใจค่านามประสมของเด็กออทิสติก	98
ภาคผนวก ค ความหมายและประเภทของค่านามประสม	100
ภาคผนวก ง ตัวอย่างตารางบันทึกคะแนนค่านามเดี่ยวและค่านามประสม	106
ภาคผนวก จ ตัวอย่างบัตรภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	107
ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างหนังสือขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล ค่านามเดี่ยวและค่านามประสม	111
ภาคผนวก ช ประวัติของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์	113
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	115

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงการแบ่งค่านามประสมออกเป็น 2 ประเภท	39
2	แสดงความหมายของเกณฑ์การให้คะแนน	46
3	แสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวในเด็กออทิสติก	48
4	แสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวของนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โชคชัยรุ่งเรือง ที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี	49
5	แสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวของเด็กปกติที่เรียน โรงเรียน สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	51
6	แสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามประสมของเด็กออทิสติก	53
7	แสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามประสมของเด็กนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ใน หมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี	55
8	แสดงความเข้าใจข้อมูลค่านามประสมของเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียน สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	58
9	แสดงประเภทของค่านามประสมที่นักเรียนออทิสติกเข้าใจ	60
10	แสดงประเภทของค่านามประสมที่เด็กปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่เรียนในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรีเข้าใจ	61

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	แสดงประเภทของค่านามประสมที่เด็กนักเรียนปกติที่เรียน โรงเรียน สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีเข้าใจ	64
12	แสดงผลเปรียบเทียบความเข้าใจค่านามประสมของนักเรียนทั้งสามกลุ่ม	66
13	เปรียบเทียบความแตกต่างความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสม ในเด็กออทิสติก	67
14	เปรียบเทียบความแตกต่างความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสม ในเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัด นนทบุรี	68
15	เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสม ในเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	69
16	ความเข้าใจค่านามเดี่ยวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนที่ โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	70
17	ความเข้าใจค่านามเดี่ยวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยอยู่ใน หมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี	71
18	ความเข้าใจค่านามเดี่ยวในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจาก หลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียน สถานสงเคราะห์บ้านราชวิถี	72
19	เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กออทิสติก	73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
20	เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี	74
21	เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	75
22	ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	76
23	ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี	77
24	ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี	78
25	เปรียบเทียบความเข้าใจค่านามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม	79
26	เปรียบเทียบความเข้าใจค่านามประสมในเด็กสามกลุ่ม	79
ตารางผนวกที่		
1	ตัวอย่างตารางบันทึกคะแนนค่านามเดี่ยวและค่านามประสม	106

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ตัวอย่างบัตรคำและบัตรภาพคำนามเดี่ยว	36
2	ตัวอย่างบัตรคำและบัตรภาพคำนามประสม	37
3	ความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม	82
4	ความแตกต่างของความเข้าใจคำนามประสมในเด็กสามกลุ่ม	83
5	ความแตกต่างของความเข้าใจประเภทของคำนามประสมในเด็กสามกลุ่ม	84

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

เด็กปกติมีการเรียนรู้ความเข้าใจคำศัพท์ตั้งแต่แรกเกิด ในการเรียนรู้คำ วลี หรือ ประโยค โดยเริ่มพัฒนาตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ 3-4 ขวบปี จะมีการพัฒนาคำศัพท์โดยสามารถเข้าใจคำศัพท์พื้นฐานในภาษาแม่ได้เกือบทุกคำ ในช่วงอายุ 7-12 ปี เด็กปกติสามารถเข้าใจความหมายของคำ และมีความเข้าใจทางภาษาทัดเทียมกับผู้ใหญ่ (สายสมร อินทรวิมล, 2545: 1)

ศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ (2551: 3) กล่าวว่า เด็กปกติในช่วงอายุ 5-8 ปี มีการพัฒนาทางภาษาดี เด็กจะมีการสร้างคำศัพท์เป็นของตนเอง ถ้าหากเด็กมีพัฒนาการทางภาษาช้าอาจมีผลมาจากปัญหาทางด้านสังคมและสติปัญญา เนื่องจากเด็กต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นทราบ ในช่วงนี้เป็นช่วงที่เหมาะสมหากเด็กได้รับการส่งเสริมด้านภาษา จะทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว

สังคมไทยในปัจจุบันมีเด็กออทิสติกเพิ่มมากขึ้นจะเห็นได้จากจำนวนเด็กออทิสติกที่สุชาดา อัครสิริธีรกุล (2552: 84-86) รวบรวมไว้เมื่อปี 2552 พบว่าในเด็กจำนวน 1,000 คน จะพบเด็กออทิสติกจำนวน 6 คน มากกว่าที่ รัตโนทัย พลับฐิการ และ คณะ (2548) ทำการรวบรวมจำนวนเด็กออทิสติกในประเทศไทยเมื่อปีพ.ศ. 2540 โดยในเด็ก 1,000 คน จะพบเด็กที่เป็นออทิสติก 1.43 คน โดยสุชาดา อัครสิริธีรกุล (2552: 84-86) พบว่ามีเด็กที่เป็นออทิสติกเพิ่มมากขึ้น แต่มีองค์กรของรัฐที่ให้ความช่วยเหลือเด็กออทิสติกจำกัด

การพัฒนาทางภาษาของเด็กออทิสติกเป็นสิ่งที่สำคัญไม่ต่างจากเด็กปกติ รัชนี สุภวัตรจริยากุล (2532: 17-46) ศึกษา “ความเข้าใจและการพูดค่านามของเด็กออทิสติก” พบว่าเด็กออทิสติกไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ มีการพัฒนาการในการเข้าใจคำศัพท์ช้า ทำให้เรียนรู้คำศัพท์ได้ในปริมาณจำกัด มีความสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ได้เพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เด็กออทิสติกมีความสามารถเข้าใจคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมได้จำกัด และมีความเข้าใจความหมายของคำจำกัดเพียงแค่ความหมายใดความหมายหนึ่ง ทำให้ไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำตามเนื้อหาของประโยคได้ และยังพบว่าเด็กออทิสติกสามารถเรียนรู้และเข้าใจความหมายค่านามได้เฉพาะคำที่มี

ความหมายเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน คำนามที่มีความหมายซับซ้อนหรือมีลักษณะเป็นนามธรรมเด็กจะเรียนรู้และเข้าใจได้ยาก เช่น เด็กออทิสติกเรียนรู้คำว่า “เรือ” จากภาพที่เป็นรูปเรือใบสีน้ำเงินมีใบเรือสีขาว เมื่อเด็กไปเห็นเรือแบบอื่นที่แตกต่างจากที่เรียนรู้จะไม่สามารถเข้าใจว่าสิ่งที่เห็นคือเรือ

อย่างไรก็ตามเด็กออทิสติกบางคนมีความสนใจที่จะเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เช่นเดียวกับ “คองนา วิลเลียม” ผู้ป่วยออทิสติกที่เขียนหนังสือ “เป็นใครมาจากไหนก็ไม่รู้” แปลโดย จิรศิริ เกษมสินธุ์, ปัทมา กิตติถาวร และ อุบล สรรพชญพงษ์ (2546: 34) ซึ่งกล่าวว่า “เธอมีความสนใจคำประสมเป็นพิเศษ และสนใจที่จะเรียนรู้การประสมคำ เนื่องจากชอบที่สามารถนำคำมาประสมกันแล้วเกิดคำใหม่”

คำประสมเป็นการสร้างคำใหม่ทำให้เกิดความหมายใหม่ คำประสมจึงมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ของคำประสม จึงเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทักษะด้านภาษาและการปรับตัวให้สามารถเข้ากับสังคม

จากการพัฒนาคำศัพท์เป็นพื้นฐานในการสร้างประโยคเพื่อการสื่อสาร พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2540: 18) กล่าวว่า การเพิ่มปริมาณคำศัพท์ จะช่วยกระตุ้นการพัฒนาในการเข้าใจทางภาษาของเด็กเป็นอย่างมาก จากเอกสารวิจัยของศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2543: 40) พบว่า เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาในด้านต่างๆ ได้รวดเร็วถ้าได้รับการฝึกอย่างเหมาะสม

นอกจากนี้วาสิณี วิพชนะพร(2553: 81-82) พบว่าเด็กออทิสติกสามารถรับรู้สิ่งรอบตัวจากการมองเห็นได้ง่ายกว่าการฟังเสียง การสื่อสารกับเด็กออทิสติกที่ได้ผลดีคือ การใช้รูปภาพ “เป็นเครื่องมือสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนและเข้าใจความหมายได้อย่างถูกต้องตรงประเด็นกับสิ่งที่ต้องสื่อความหมาย” ภาพที่ใช้สื่อสารกับเด็กออทิสติกควรเป็นภาพง่ายๆ ใกล้เคียงกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือสัญลักษณ์ง่ายๆ เพื่อให้เด็กออทิสติกสามารถเรียนรู้คำศัพท์ เข้าใจและสื่อสารได้

จากข้อความข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาค้นคว้าคำนามประสม ในภาษาไทย โดยใช้บัตรภาพและบัตรคำ เพื่อทดสอบความสามารถในการรับรู้และความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กออทิสติก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคำนามเดี่ยวที่เด็กออทิสติกและเด็กปกติเข้าใจ
2. เพื่อศึกษาประเภทของคำนามประสมที่เด็กออทิสติกและเด็กปกติเข้าใจ
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมในเด็กออทิสติกและเด็กปกติ
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจของเด็กออทิสติกและเด็กปกติที่มีต่อประเภทของคำนามประสมสองประเภท ได้แก่ คำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม และคำประสมประเภทที่ความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

สมมติฐาน

1. เด็กปกติสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดีกว่าเด็กออทิสติก
2. เด็กปกติและเด็กออทิสติกสามารถเข้าใจประเภทของคำนามประสมทั้งสองประเภท ได้แก่ คำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม และคำประสมประเภทที่ความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง
3. เด็กปกติมีความเข้าใจคำนามประสมได้ดีกว่าเด็กออทิสติก
4. เด็กออทิสติกสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมได้มากกว่าคำนามประสมประเภทที่ความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. ศึกษาเด็กออทิสติกที่ได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่าเป็นออทิสซึม "ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เช่น ความพิการทางสมอง ปัญญาอ่อน การสูญเสียการได้ยิน
2. ศึกษาเด็กออทิสติกที่สามารถนั่งทำแบบทดสอบในการศึกษารั้งนี้ได้
3. ไม่ศึกษาด้านที่เกี่ยวข้องในด้านจิตวิทยา พัฒนาการด้านสมองหรือแม้แต่ด้านร่างกาย
4. ศึกษาเด็กออทิสติกที่เรียน โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ จำนวน 5 คน ศึกษาเด็กปกติที่อยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรือง จากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีจำนวน 10 คน และศึกษาเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนสถานสงเคราะห์หทัยราษฎร์บ้านราชวิถีจำนวน 10 คน โดยทั้งหมดกำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
5. จำกัดคำศัพท์อยู่ที่กลุ่มคำที่ใกล้ตัวเด็กมากที่สุด ได้แก่คำหลักคำว่า แม่ พ่อ ลูก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยความเข้าใจคำนามประสมภาษาไทยในเด็กออทิสติกจะสามารถเป็นแนวทางในการประเมินความเข้าใจคำประสมของเด็กออทิสติก เพื่อนำไปพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเป็นแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาสื่อหรือวิธีการสอนเพื่อเพิ่มคำศัพท์แก่เด็กออทิสติก อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการศึกษาการพัฒนาคำศัพท์ประเภทอื่นๆของเด็กออทิสติก

นิยามคำศัพท์

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมคำศัพท์และอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัยใช้ประกอบการศึกษาดังนี้

ออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีอาการบกพร่องเกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพทางสังคม ภาษาการสื่อสาร ความหมายและจินตนาการ โดยมีพฤติกรรมในการแยกตัวหรืออยู่ในโลกของตัวเอง

เด็กปกติ หมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการสมวัย ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ จิตวิญญาณ และสังคมเหมาะสมในแต่ละช่วงอายุ

คำประสม หมายถึง การนำคำสองคำหรือมากกว่ามารวมกันแล้วเกิดเป็นคำใหม่ที่ให้ความหมายใหม่

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษามีรายละเอียดในการทำงานดังนี้

ขั้นตอนการวิจัย	ระยะเวลา (เดือน)							
	มค.-มีค. 51	มีค.-เมย. 51	พค.-กค. 51	กค.-กย. 51	กย.-ตค. 51	พย.-มค. 52	กพ.-ธค. 53	มค.-เมย. 54
1. นำเสนอโครงการวิจัย	← →							
2. ศึกษาเอกสารและ ทบทวนวรรณกรรม	← →							
3. เก็บข้อมูล				← →				
4. ประมวลผลและ วิเคราะห์ข้อมูล						← →		
5. สรุปผล และ นำเสนอ								↔

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้วิจัยแบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 4 ส่วนใหญ่ๆ ดังนี้

ออทิสติก

1. คำจำกัดความ “ออทิสติก”
2. สาเหตุของการเกิดภาวะออทิสซึม
3. พฤติกรรมและระดับอาการของเด็กออทิสติก

คำประสม

1. ความหมายของ “คำประสม”
2. ประเภทของคำนามประสม
3. ชนิดของคำนามประสม

ทฤษฎีและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาแม่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก

1. งานศึกษาและวิจัยด้านภาษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก
2. งานศึกษาวิจัยทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก

ออทิสติก

สมทรง ต้นประเสริฐ และคณะ (2546: 11) กล่าวว่า ออทิสติก มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า Auto (แปลว่า Self) ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 246-247) พบว่า เด็กออทิสติกโดยทั่วไปมีความสามารถในด้านต่างๆล่าช้า แต่เด็กออทิสติกแต่ละคนจะมีความสามารถพิเศษด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้านรวมกันได้ เช่น มีความสามารถพิเศษทางด้านความจำ มีทักษะการใช้สายตา มีความโดดเด่นในด้านดนตรีศิลปะต่างๆ การกีฬา การคิดเลข เป็นต้น ผู้วิจัยจึงขอกล่าวถึงความหมายสาเหตุของการเกิดออทิสติก และพฤติกรรมและระดับอาการของออทิสติก พอสังเขปดังนี้

1. คำจำกัดความ “ออทิสติก” หรือ “ออทิสซึม”

รจนา ทรรทรานนท์ (2527: 15) กล่าวว่า ศาสตราจารย์ลีโอ แคนเนอร์ บรรยายเกี่ยวกับ ออทิสซึมเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1940 โดยกล่าวว่าออทิสซึมเป็นอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก ตอนต้น เป็นกลุ่มเด็กพิเศษกลุ่มหนึ่ง อาการที่พบคือ แยกตัวจากสังคม ไม่มีความผูกพันกับบุคคล เป็นความผิดปกติที่มีมาตั้งแต่เกิด โดยทั่วไปเด็กออทิสติกมีความสามารถในด้านต่างๆล่าช้า โดยเฉพาะทักษะทางด้านภาษาและการสื่อสาร เด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะมีความสามารถพิเศษด้าน ความจำ มีทักษะการใช้สายตา มีความโดดเด่นในด้านดนตรีศิลปะต่างๆ การกีฬา การคิดเลข นักวิจัย หลายคนได้ให้คำจำกัดความของเด็กออทิสติกจากอดีตถึงปัจจุบันดังนี้

รจนา ทรรทรานนท์ (2527: 16) กล่าวว่า ออทิสซึมหรือออทิสติก หมายถึง “การแยกตัว และหมกมุ่นครุ่นคิดถึงตัวเอง มาจากภาษากรีก มีความหมายว่า ตนเอง”

เพ็ญแข ลิ้มศิลา (2530: 258) ได้ให้คำนิยามว่า “ออทิสซึม” หมายถึง “พฤติกรรมที่หมกมุ่น อยู่กับตัวเอง ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม มีความผิดปกติในน้ำเสียงในภาษาพูด และการใช้คำ มีพฤติกรรม การเคลื่อนไหวร่างกายซ้ำๆ เช่น ชอบหมุนมือเล่นนานๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง”

Siegel (2539: 9) กล่าวว่า “ออทิสซึม” “เป็นความผิดปกติด้านการพัฒนาการ ที่มีผลต่อการ รับรู้และการเรียนรู้จากประสบการณ์ ขาดปฏิสัมพันธ์กับสังคม มีความสนใจต่อสิ่งต่างๆแตกต่างไป จากเด็กทั่วไป”

เศรษฐเวช เวชกามา (2551: 74) กล่าวว่า “ออทิสติก เป็นกลุ่มที่แสดงความผิดปกติของ พัฒนาการ ลักษณะอาการที่สังเกตได้คือ ชอบแยกตัว อยู่กับตัวเอง ไม่พูดหรือติดต่อสื่อสารทาง ภาษากับผู้อื่น และมีปัญหาด้านพฤติกรรม”

กล่าวโดยสรุปได้ว่า “เด็กออทิสติก” คือ เด็กที่มีอาการบกพร่องในทางพัฒนาการทางสังคม ความเข้าใจทางภาษา การสื่อความหมาย และจินตนาการ

2. สาเหตุของการเกิดภาวะออทิสซึม

การศึกษาปัจจุบันยังไม่มีการระบุชัดเจนว่า ออทิสซึมมีสาเหตุมาจากอะไร มีข้อสันนิษฐานสาเหตุการเกิดออทิสซึมหลายประการที่ส่งผลทำให้การทำงานในหน้าที่ต่างๆของสมองไม่สมบูรณ์แบบหลายประการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544: 10) ดังนี้

Siegel (1996:13) สันนิษฐานว่าออทิสซึมสามารถเกิดได้จากหลายปัจจัยคือปัจจัยทางพันธุกรรมและปัจจัยทางการตั้งครรถ์ไปจนการคลอด

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 209-210) อธิบายสาเหตุการเกิดภาวะออทิสซึมไว้ 2 แนวคิด คือ

2.1 สาเหตุทางสภาวะจิตใจ

เชื่อว่าออทิสซึมเกิดจากความสัมพันธ์ด้านลบในครอบครัว เด็กจึงใช้การหลบไปอยู่ในโลกของตัวเอง เพื่อให้ลืมความรู้สึกกดดัน และการปฏิเสธของพ่อแม่

2.2 สาเหตุทางชีววิทยา

เกิดจากเซลล์ของสมองที่ผิดปกติ (Neurological Chemical Imbalances) และความไม่สมดุลของสารเคมีของระบบประสาท ในส่วนที่เรียกว่า “Vermis” ที่อยู่ใน “Cerebellum” ทำให้มีปัญหาด้านการเรียนรู้

เบญจา ชลธารันนท์ และ ศรีสมร กสินวัฒน์ (2538: 2) กล่าวว่า ออทิสซึม เป็นอาการที่ผิดปกติทางพฤติกรรม และอาจจะเกิดได้จากหลายสาเหตุ ปัจจุบันยังไม่พบสาเหตุที่ทำให้เกิดออทิสติกที่แน่นอน ส่วนหนึ่งอาจมาจากความผิดปกติของโครโมโซม หรือโรคที่เกิดในสมองทำให้สมองผิดปกติ เป็นต้น

จึงกล่าวได้ว่าสาเหตุของออทิสซึมยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจน เนื่องจากอาการของโรคจะแสดงออกทางพฤติกรรม ไม่สามารถชี้เฉพาะเจาะจงได้

3. ประเภทของออทิสซึม

“ออทิสซึม” สามารถแบ่งได้ 2 ประเภทใหญ่ คือ แบ่งตามพฤติกรรมและความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น และ แบ่งตามระดับอาการ

3.1. ออทิสซึมแบ่งตามพฤติกรรมและความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 228-229) และชาญวิทย์ พรนภดล (2545:3-4) ได้ศึกษาผู้ป่วยออทิสซึมและแบ่งพฤติกรรมและระดับอาการของออทิสติก ตามระดับความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นเป็น 3 กลุ่ม คือ

3.1.1 กลุ่มแยกตัว (Aloof child)

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 228) กล่าวว่า “เด็กกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมแยกตัวเอง อาจเข้าหาคนแต่ไม่ใช่เพื่อความอบอุ่นทางใจ ไม่ชอบอยู่ใกล้คน แต่ถ้าได้รับการฝึกอาจจะสามารถเข้าหาคนได้บ้าง” (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2545) “สำหรับเด็กกลุ่มนี้การอยู่คนเดียวเป็นช่วงเวลาที่รู้สึกผ่อนคลาย ถ้าพบคนมากจะเกิดอาการเครียด” พบว่าเด็กออทิสติกกลุ่มนี้มีวิธีการสื่อสารที่แตกต่างจากเด็กคนอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด

3.1.2 กลุ่มยอมตาม (Passive child)

ชาญวิทย์ พรนภดล (2545: 4) พบว่าเด็กกลุ่มนี้จะไม่เข้าหาคนอื่นก่อนแต่ก็ไม่ปฏิเสธเมื่อเวลามีคนเข้ามาหาหรือชวนเด็กออทิสติกกลุ่มนี้เล่นด้วย เด็กกลุ่มนี้จะมีระดับสติปัญญาสูง และมีความสามารถทางการใช้ภาษาดีกว่ากลุ่มแยกตัว ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 229) กล่าวว่า เด็กกลุ่มนี้สามารถร่วมทำกิจกรรมที่มีคนคอยควบคุมได้เช่น ร้องเพลง เล่นเกมส์ เด็กกลุ่มนี้สามารถเลียนแบบภาษาและท่าทาง แต่ไม่เข้าใจความหมายของท่าทางหรือคำพูดที่เลียนแบบ

3.1.3 กลุ่มเข้าหาคน (Active but odd)

ชาญวิทย์ พรนภดล (2545: 4) กล่าวว่า เด็กออทิสติกกลุ่มนี้อยากมีเพื่อน และพยายามเข้าหาคนอื่น แต่เนื่องจากขาดความเข้าใจทางสังคมและมีความสามารถในการใช้ภาษาจำกัด

ทำให้วิธีการเข้าหาคนอื่นดูแปลก โดยส่วนใหญ่การเข้าหาคนอื่นของเด็กกลุ่มนี้ต้องการเข้ามาดูสิ่งที่ตัวเองสนใจ ไม่ได้ต้องการเข้ามาคลอเคลีย เด็กจะใช้วิธีการเข้าหาโดยไม่สนใจความคิด ความรู้สึกของคนอื่น เด็กมักจะถามคำถามเดิมๆซ้ำๆ โดยไม่ฟังหรือต้องการคำตอบ ศรีเรือน แก้วกั้วาล (2545: 230) พบว่า “กลุ่มนี้มีทักษะทางสังคมดีกว่ากลุ่มแยกตัวแต่อุปสรรคใหญ่ของเด็กกลุ่มนี้คือ พฤติกรรมการรบกวนคนอื่น”

3.2. แบ่งเป็นกลุ่มที่จัดการได้ยากที่สุดโดย เศรษฐเวช เวชกามา (2551: 76) แบ่งออทิสซึมตามระดับอาการ 3 ระดับ คือ

3.2.1 ระดับที่มีอาการน้อย (Mild Autism) หรือ ออทิสติกที่มีศักยภาพสูง (high-functioning Autism)

เด็กออทิสติกกลุ่มนี้จะมีสติปัญญาปกติ หรือ สูงกว่าปกติ มีพัฒนาการทางภาษาดีกว่ากลุ่มอื่น แต่มีความบกพร่องด้านสังคม อารมณ์ และความสามารถในการรับรู้ความรู้สึกของคนอื่น ในปัจจุบันมีผู้เรียกเด็กกลุ่มนี้อีกชื่อว่า “Asperger Syndrome” ตามชื่อแพทย์ผู้ค้นพบ

3.2.2 ระดับที่มีอาการปานกลาง (Moderate Autism)

เด็กออทิสติกกลุ่มนี้จะมีความล่าช้าในการพัฒนาการสื่อสาร ขาดทักษะการเรียนรู้ทางสังคม ไม่สามารถช่วยเหลือตนเอง และมักจะทำสิ่งเดิมซ้ำๆ เคลื่อนไหวร่างกายซ้ำๆ สนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งซ้ำๆ เมื่อเดินทางไปไหนๆจะมีอาการยึดอัดและไม่ยอมรับจนกว่าจะกลับไปที่เดิม ทำให้เด็กออทิสติกบางคนต้องทำสิ่งที่เคยทำเป็นประจำ เช่น การเก็บดินสอสี เมื่อใช้เสร็จแล้วต้องเก็บเรียงสีให้เหมือนเดิมทุกครั้ง

3.2.3 ระดับที่มีอาการรุนแรง (Severe Autism)

เด็กออทิสติกกลุ่มนี้จะมีความล่าช้าในการพัฒนาการเกือบทุกด้าน และมีภาวะอื่นร่วมด้วย เช่น ปัญญาอ่อน และพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง

สรุปแล้วการแบ่งประเภทของออทิสติก ไม่ว่าจะแบบใดก็ตาม สิ่งที่เป็นปัญหาทางภาษาของเด็กออทิสติก คือ การไม่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ อาจเป็นเพราะเด็กออทิสติกเข้าใจ

ความหมายของคำได้จำกัด สามารถใช้คำหรือวลีที่เด็กเรียนรู้ได้เท่านั้น ทำให้มีข้อจำกัดในการเรียนรู้หรือนำคำศัพท์ใหม่ๆ ไปใช้สื่อความหมาย

คำประสม

1. ความหมายของคำประสม

ผู้วิจัยได้รวบรวมนิยามคำประสมที่นักภาษาศาสตร์ได้กล่าวไว้จากอดีตถึงปัจจุบันพอสังเขปดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (อุปกิตศิลปสาร, 2546: 60-61) นักภาษาศาสตร์ตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม ผู้เขียนหนังสือ “สยามไวยากรณ์” ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น “หลักภาษาไทย” ได้อธิบายความหมายของ “คำประสม” ว่า เป็นการนำคำมูลมาประสมกัน แล้วเกิดเป็นคำใหม่ เช่น คำมูล “แม่” กับ “น้ำ” รวมกันเป็น “แม่น้ำ” หมายความว่า ทางน้ำใหญ่

Finegan (1989: 98) นักภาษาศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Southern California ให้นิยามของคำประสมว่า “เป็นการนำคำสองคำที่มีอยู่แล้วมารวมกันเพื่อสร้างคำใหม่”

สุริวงษ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540: 120-123) กล่าวว่า “คำประสม” คือ การนำคำตั้งแต่สองคำขึ้นไป และเป็นคำที่มีความหมายต่างกันมาประสมเป็นคำใหม่ โดยใช้คำที่มีลักษณะเด่นเป็นคำหลักหรือคำฐาน (Base) แล้วใช้คำรองมาขยายไว้ข้างหลัง คำที่เกิดใหม่มีความหมายใหม่ตามเค้าของคำเดิม (ความหมายตรง) เช่น บ้านพัก นางุ้ง หมูหวาน ชั้นบน เป็นต้น แต่บางทีใช้คำที่มีน้ำหนักความหมายเท่าๆกันมาประสมกันทำให้เกิดความหมายใหม่ที่แปลกออกไป (ความหมายอุปมาอุปไมย) เช่น นับหน้าถือตา ลูกเล็กเด็กแดง ว่านอนสอนง่าย เป็นต้น

จินดา เสงสมบูรณ์ (2542: 151) นิยามความหมายของคำประสมว่า “เป็นคำที่เกิดจากการรวมหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไป เกิดเป็นคำใหม่ และมีความหมายใหม่ ทั้งนี้หน่วยคำอิสระที่นำมาประกอบเข้าด้วยกันนั้นจะมีความหมายต่างกัน”

อัญชลี สิงห์น้อย (2546: 1) นิยาม “คำประสม” หมายถึง “คำที่สร้างจากการนำเอาคำเดิมที่มีอยู่แล้วในภาษาสองคำหรือมากกว่ามาประสมกันเพื่อสร้างคำใหม่ที่มีความหมายใหม่เฉพาะขึ้นมา

เช่น คำว่า “ลูก” และ “น้ำ” มาประสมกันเพื่อเรียก “ลูกของขง” เนื่องจากคำประสมมีความหมายตรงตามที่น่าคำว่า ลูก และ ขง มารวมกัน ไม่ได้เกิดเป็นความหมายใหม่หรือคำใหม่ที่จะบรรจุไว้ในพจนานุกรมได้”

กุลวดี ทดแทนคุณ และธนู ทดแทนคุณ (2549: 6-7) นิยาม “คำประสม” คือ “การนำหน่วยคำอิสระมารวมกันแล้วเกิดเป็นความหมายใหม่ เช่น น้ำแข็ง นักบิน รถไฟ”

กิติมา อินทร์พรชัย (2552: 61) นิยามคำประสม คือ “การนำคำตั้งแต่สองคำขึ้นไปมาประกอบกันให้ได้ความหมายใหม่ เช่น แม่ + น้ำ เป็น แม่น้ำ”

สรุปได้ว่า นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ และนักภาษาศาสตร์ตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม ได้ให้นิยามคำประสมที่สอดคล้องกันว่า คำประสมเกิดจากการนำคำสองคำ หรือมากกว่ามารวมกัน แล้วเกิดเป็นคำใหม่ที่ทำให้ความหมายใหม่ ทั้งนี้คำนามเดี่ยวสามารถเรียกแตกต่างกันไป เช่น หน่วยคำอิสระ คำมูล หรือ คำ

2. ประเภทของคำประสม

คำประสมในภาษาไทยแบ่งได้ตามลักษณะโครงสร้างและตามความหมายได้ ดังนี้

2.1 แบ่งคำประสมตามความหมาย ได้ดังนี้

2.1.1 คำประสมที่ให้ความหมายใหม่ที่มีเค้าโครงเดิม พบว่าคำประสมเหล่านี้มีหลายแบบโดยจินดา เสงสมบุรณ์ (2542: 152) กล่าวว่าคำนามประสมสามารถให้ความหมายที่อาจมีความหมายจำกัดเฉพาะคำนั้น สามารถแบ่งได้หลายแบบ เช่น คำประสมที่แสดงลักษณะเฉพาะ หรือมีคุณสมบัติเฉพาะ คำประสมที่แสดงความหมายของคำเดิม คำประสมที่แสดงลักษณะ อาการ หรือ สถานที่ของคำที่ไปประกอบด้วย กิติมา อินทร์พรชัย (2552: 103) และ ฉลวย บุญประเสริฐ (2531: 139-140) แบ่งคำประสมที่ให้ความหมายใหม่โดยมีความหมายอยู่ที่คำหลัก บุญยงค์ เกศเทศ (2532: 61) โดยคำประสมประเภทนี้ในภาษาไทยบางคำเมื่อประสมกันแล้วจะได้คำที่เน้นความหมายเพิ่มขึ้น และ คำที่มีความหมายเชิงอุปมา (บุญยงค์ เกศเทศ, 2532: 62) ได้แก่

ก. คำประสมที่ให้ความหมายใหม่ที่มีคุณสมบัติเฉพาะคำนั้น

พ่อตา หมายถึง พ่อของภรรยา เป็นพ่อของฝ่ายชายโดยกฎหมาย
มดแดง หมายถึง มดชนิดหนึ่งตัวสีแดง (ไม่ใช่มดที่มีสีแดงทั่วไป)

ข. คำประสมที่ให้ความหมายใหม่ que แสดงความหมายของคำเดิม

ต้มยำ หมายถึง อาหารชนิดหนึ่ง

ค. คำประสมที่ให้ความหมายใหม่ que แสดงลักษณะ หรืออาการ หรือสถานที่ของ
คำที่ไปประกอบด้วย

เด็กข้างถนน หมายถึง เด็กที่ไม่มีพ่อแม่เอาใจใส่

ปูทะเล หมายถึง ปูชนิดหนึ่งอยู่ในทะเล

ง. คำประสมที่ให้ความหมายใหม่ que มีความหมายเชิงอุปมา

ใจกว้าง หมายถึง มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

ใจลอย หมายถึง เผลอสติเคลิบเคลิ้ม

จ. คำประสม que มีความหมายอยู่ที่คำหลัก

ตัดถนน หมายถึง ความว่า ทำถนน ไม่ใช่ตัดถนนที่มีอยู่แล้ว

ตั้งโต๊ะ หมายถึง ความว่า จัดโต๊ะอาหาร หรือจัดโต๊ะหมู่บูชา

ช. คำประสมประเภท que ให้คำที่เน้นความหมายเพิ่มขึ้น

สวยสดงดงาม ชื่นชมยินดี

2.2.2 คำประสม que มีความหมายผิดไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง บุญยงค์ เกศเทศ (2532: 61-62) กล่าวว่า คำประสมประเภทนี้จะให้ความหมายไม่เหมือนคำเดิม แตกต่างจากคำเดิมอย่างสิ้นเชิง เช่น

“ชอบ” หมายความว่า พอใจ รักใคร่ ถูกต้อง ถูกใจ ถูกกัน

“กล” หมายความว่า ชั้นเชิง การเล่นที่ลวงตา เครื่องใด เครื่องจักร

เมื่อนำคำทั้งสองคำมาผสมกันเป็น “ชอบกล” หมายความว่า ต้องด้วยชั้นเชิง เข้าที่

2.2 อัญชลิ ลิงหน้อย (2546: 82-101) แบ่งคำนามประสมตามโครงสร้างไวยากรณ์ออกเป็น 14 แบบด้วยกัน คือ

2.2.1 จำกลุ่ม-ลูกกลุ่ม คำนามประสมประเภทนี้มีหน่วยคำหลักเป็นจำกลุ่มและมีหน่วยคำขยายเป็นลูกกลุ่ม ตัวอย่าง

จำกลุ่ม-ลูกกลุ่ม

ดอก-กุหลาบ = ดอกกุหลาบ

นก-กระจาบ = นกกระจาบ

2.2.2 รูปร่าง-วัตถุ มีหน่วยหลักบอกรูปร่างของหน่วยขยาย ตัวอย่าง

รูปร่าง-วัตถุ (ลูก รูปร่างกลม)

ตา ลูกตา

บอล ลูกบอล

2.2.3 เรื่อง-สรรพสิ่ง มีหน่วยหลักเป็นเรื่องหรือประเด็นหนึ่ง ที่มีหน่วยขยายบอกความเกี่ยวข้องว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร ตัวอย่าง

เรื่อง-สรรพสิ่ง

โรค-เลือด โรคเลือด

โรค-ปอด โรคปอด

งาน-บ้าน งานบ้าน

2.2.4 ส่วนประกอบ-ทั้งส่วน มีหน่วยหลักเป็นส่วนประกอบหรืออวัยวะของภาพรวม
ตัวอย่าง

ส่วนประกอบ-ทั้งส่วน

ขา-หมู	ขาหมู
คอ-ห่าน	คอห่าน

2.2.5 สิ่งประดิษฐ์-วัสดุ มีหน่วยคำหลักเป็นสิ่งประดิษฐ์และหน่วยขยายเป็นวัสดุที่ใช้
ประดิษฐ์สิ่งนั้นๆ ตัวอย่าง

สิ่งประดิษฐ์-วัสดุ

หม้อ-ดิน	หม้อดิน
โต๊ะ-หินอ่อน	โต๊ะหินอ่อน

2.2.6 สรรพสิ่ง-แหล่ง สามารถแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบย่อย คือ สิ่งมีชีวิต-ถิ่นฐาน วัตถุ-
สถานที่ และวัตถุ-ที่มา ตัวอย่าง

สิ่งมีชีวิต-ถิ่นฐาน

ช้าง-น้ำ	ช้างน้ำ
หมา-ป่า	หมาป่า

วัตถุ-สถานที่

ช้อน-กลาง	ช้อนกลาง
งาน-วัด	งานวัด

วัตถุ-ที่มา

น้ำ-ป่า	น้ำป่า
อาหาร-ทะเล	อาหารทะเล

2.2.7 วัตถุ-จุดประสงค์ หน่วยหลักของค่านามประสมรูปแบบนี้ส่วนใหญ่เป็นภาชนะ
สถานที่ ที่พักอาศัย และยานพาหนะ ส่วนขยายจะเป็นสรรพสิ่งต่างๆที่เป็นการเชื่อมต่อตัวอย่าง

หม้อ-แกง	หม้อแกง
ถึง-ขยะ	ถึงขยะ

2.2.8 สิ่งถือครอง-เจ้าของ มีหน่วยขยายหลักที่เป็นวัตถุและมีหน่วยประกอบเป็นเจ้าของ ตัวอย่าง

สิ่งถือครอง-เจ้าของ	
ขนม-จิ้น	ขนมจิ้น
ทาง-หลวง	ทางหลวง

2.2.9 วัตถุ-สิ่งเปรียบเทียบ เป็นวัตถุที่เปรียบเสมือนหรือมีลักษณะเหมือนสิ่งที่ระบุโดยหน่วยขยาย ตัวอย่าง

วัตถุ-สิ่งเปรียบเทียบ	
ขนม-หวาน	ขนมหวาน
กล้วย-ไข่	กล้วยไข่

2.2.10 ผู้ชำนาญ-สิ่งที่ชำนาญ มีหน่วยคำหลักเป็นคนประเภทต่างๆ มักพบคำว่า ช่าง หมอ และ แม่ มีหน่วยขยายเป็นสิ่งที่ผู้ชำนาญมีความชำนาญ ตัวอย่าง

ผู้ชำนาญ-สิ่งที่ชำนาญ	
หมอ-ผี	หมอผี
ช่าง-ไฟ	ช่างไฟ

2.2.11 คน-เพศ/อายุ หน่วยนามหลักเป็นคำว่า คน ผู้ เป็นคำที่แสดงประเภทของคน เช่น เด็ก ชาย หญิง และคำเรียกญาติที่ไม่บ่งบอกอายุหรือเพศ เช่น พี่ น้อง น้ำ อา ลูก หลาน ตัวอย่าง

คน-เพศ/อายุ	
ผู้-ชาย	ผู้ชาย
คน-หนุ่ม	คนหนุ่ม

2.2.12 คำเครือญาติ-สรรพสิ่ง สามารถใช้ประสมกับคำเรียกญาติ โดยประสมกับคำอื่นๆเพื่อเรียกสิ่งต่างๆ ตัวอย่าง

คำเครือญาติ-สรรพสิ่ง	
แม่-มด	แม่มด
พ่อ-เมือง	พ่อเมือง
ลูก-ความ	ลูกความ

2.2.13 ตัวเลข-ตัวเลข ระบบตัวเลขที่ใช้ในภาษาไทย ตัวเลขเหนือสิบ ขึ้นไปจะเป็นการนำเอาตัวเลขหนึ่งถึงสิบมาประสมกัน ตัวอย่าง

ตัวเลข-ตัวเลข	
สิบ-สอง	สิบสอง
หนึ่ง-ร้อย	หนึ่งร้อย

2.2.14 ตัวเลข-วัตถุ มีลักษณะการเรียงลำดับของหน่วยหลักและหน่วยขยายที่มีลักษณะเฉพาะ คือ ตัวเลข-วัตถุ ที่มีตัวเลขเป็นหน่วยขยาย และมีวัตถุเป็นหน่วยหลัก ตัวอย่าง

ตัวเลข-วัตถุ	
สี่-แยก	สี่แยก
สอง-แถว	สองแถว

2.3 Selkirk อ้างโดยอัญชลี สิงห์น้อย (2546: 142-143) จำแนกคำประสมออกเป็น 2 ประเภทหลักๆตามความหมายที่ไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มคำนามประสมที่แบ่งตามความหมายอื่นๆได้แก่

2.3.1 Encocentric Compounds หรือ คำนามประสมที่ให้ความหมายตรงไปตรงมา ไม่ซับซ้อน ตัวอย่าง

คนงาน หมายถึง ผู้รับจ้างทำงาน
ไข่นาง หมายถึง ส่วนของไข่ที่มีสีขาว

2.3.2 Exocentric Compounds หรือ คำนามประสมที่ให้ความหมายจำเพาะ ตัวอย่าง

ตบตา หมายถึง ลวงให้เข้าใจว่าดี

อกไก่ หมายถึง ไม้ยาวใช้ยึดส่วนบนของจั่ว

3. ชนิดของคำประสม

3.1 จินดา เสงสมบุรณ์ (2542: 153-154) แบ่งชนิดของหมวดคำประสมในการนำไปใช้ในหมวดคำต่างๆ ดังต่อไปนี้

ก. ใช้เป็นคำนาม คำประสมที่ใช้เป็นคำนามอาจมีส่วนประกอบเป็นคำชนิดต่างๆ กัน ดังนี้

นาม นาม แม่ครัว ลูกน้อง

นาม กริยา ส้มตำ ไม้เท้า

ข. ใช้เป็นคำกริยา คำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา อาจมีส่วนประกอบเป็นคำชนิดต่างๆ กัน ดังนี้

กริยา กริยา ตกลง ชี้อวด

กริยา นาม ยิงปืน กินใจ

ค. ใช้เป็นคำขยายนาม

จำนวนนับ นาม นก(สองหัว)

กริยา นาม (ผ้า)กันเปื้อน

ง. ใช้เป็นคำขยายกริยา

จำนวนนับ นาม (ช่าง)สามชুম

กริยา นาม (เดิน)นับก้าว

ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มค่านามประสมออกเป็น 2 แบบ ด้วยกันได้แก่ ค่านามประสมที่เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยแต่ยังมีเค้าโครงความหมายเดิม และค่านามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาแม่

ในการเรียนรู้ภาษาแม่หรือการพัฒนาภาษาแม่สามารถเกิดขึ้นได้กับผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาทุกคน เพราะว่าคนในแต่ละสังคมเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการสื่อความหมาย หรือเรียกว่า “Communicative Competence” แม้ว่าเจ้าของภาษาจะไม่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน แต่ก็สามารถที่จะเข้าใจและสื่อความหมายได้ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2540: 10)

นักภาษาศาสตร์หลายท่าน ได้ค้นคว้าวิจัยและเสนอทฤษฎีการรับภาษาแม่ไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1. ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาแม่ สามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยดังนี้
 - 1.1 แนวคิดของสตีเวน พินเกอร์ (Steven Pinker)
 - 1.2 ทฤษฎีของชอมสกี (A.Noam Chomsky)
 - 1.3 ทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner)
 - 1.4 ทฤษฎีของกลุ่มปฏิสัมพันธ์
2. ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแม่

1. ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาแม่

- 1.1 แนวคิดของ สตีเวน พินเกอร์ (Steven Pinker)

Steven (1995: 135) กล่าวว่า การรับภาษาเป็นสิ่งแรกที่เป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการรับรู้ มนุษย์สามารถสื่อสารด้วยการพูดในขณะที่สัตว์ไม่สามารถทำได้ ภาษาเป็นตัวละครสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจความคิดของคนและแสดงถึงความสัมพันธ์ต่อกัน ทุกครั้งที่มีการสื่อสารจะเกิดโครงสร้างทางภาษาอย่างง่าย ๆ

ในการเรียนภาษาแม่ Steven กล่าวว่า เด็กแรกเกิดจนอายุ 2-3 ขวบ สามารถเรียนรู้ภาษาแม่ได้โดยไม่ต้องมีการสอนอย่างในโรงเรียน และให้ความเห็นว่าการเรียนภาษาแม่เป็นการเริ่มต้นการสร้างพื้นฐานภาษาที่สำคัญให้แก่เด็ก

Steven (1995: 147) ได้เสนอหลักความสามารถในการเรียนรู้ภาษาแม่ไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1.1.1 ภาษาบอกชนชั้น/ฐานะ “จุดมุ่งหมาย” ของผู้เรียนในการเรียนภาษา ผู้เรียนอาจจะรู้หรือไม่รู้จุดมุ่งหมายก็ได้ เช่น การเรียนการพูดของเด็กเพื่อที่จะใช้ในการสื่อสารในชุมชน

1.1.2 สิ่งแวดล้อม เขากล่าวว่าสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะพ่อแม่มีผลในการเรียนรู้ภาษาแรกของเด็ก

1.1.3 หลักทฤษฎีว่าด้วยการเรียนรู้ เช่น การเรียนรู้หลักไวยากรณ์เพื่อนำไปใช้

1.1.4 หลักเกณฑ์ในการประสบความสำเร็จ

1.2 ทฤษฎีของชอมสกี (A. Noam Chomsky)

Chomsky นักภาษาศาสตร์ตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง (อ้างถึงในพิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539: 58-60) ได้เสนอว่า ในการพัฒนาภาษาของเด็ก เด็กจะต้องเกิดมาพร้อมทั้งมีลักษณะชนิดหนึ่งติดตัวมาด้วย สิ่งนั้นเรียกว่า “ลักษณะเพื่อการเรียนรู้ภาษา” (language acquisition device) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า แอล เอ ดี (L.A.D.) มีองค์ประกอบ คือ

1.2.1 เครื่องมือในการสร้างสมมุติฐาน (Hypothesis making device)

เครื่องมือนี้สามารถเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ทำให้เด็กสามารถสร้างกฎต่างๆที่มีลักษณะซับซ้อนได้เอง โดยเกิดจากการรับฟังประโยคที่คนรอบๆตัวใช้ เช่น ตัวอย่างประโยคปฏิเสธ เมื่อเด็กได้ยินครั้งแรก อาจเข้าใจว่า โครงสร้างของประโยคปฏิเสธน่าจะเป็นแบบตัวอย่างด้านล่าง

หน่วยแสดงการปฏิเสธ+ประโยค เช่น เปล่า+กินยา = “เปล่ากินยา”

เครื่องมือในการสร้างสมมุติฐานจะให้ข้อมูลต่อไปว่า ถ้าใช้ “เปล่ากินยา” อาจจะไม่ดีเท่าที่ควรเพราะการปฏิเสธมี 2 ลักษณะ คือ ปฏิเสธที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และปฏิเสธว่าไม่ได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เด็กก็就会有ความเข้าใจต่อไปว่า

เมื่อเด็กใช้ประโยคนี้ไปสักระยะก็จะเข้าใจว่าความหมายที่สื่อออกมาไม่ดีเท่าที่ควรเพราะการปฏิเสธมี 2 ลักษณะ คือ ปฏิเสธที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และปฏิเสธว่าไม่ได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เด็กก็就会有ความเข้าใจต่อไปว่า

เมื่อต้องการจะปฏิเสธที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ใช้ว่า
ไม่ + ประโยค เช่น ไม่อาบน้ำ, ไม่กินยา

เมื่อต้องการปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ใช้คำว่า
เปล่า + ประโยค เช่น เปล่าเล่นน้ำ, เปล่ากินยา

เมื่อเด็กเรียนรู้ไปเรื่อยๆก็จะเข้าใจว่าถ้าใช้ เปล่า + ประโยค สามารถสื่อความหมายได้เหมาะสม แต่ก็ยังไม่ตรงกับคำในระบบ ควรใช้

ไม่ได้ + ประโยค เช่น ไม่ได้เล่นน้ำ

สุดท้ายเด็กก็จะสามารถพัฒนาประโยคที่แสดงการปฏิเสธได้ 2 รูป คือ

ไม่กินยา (ปฏิเสธที่จะกินยา)

ไม่ได้กินยา (ปฏิเสธว่า ไม่ได้กินยานั้น ๆ)

(พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539: 59)

1.3 ทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner)

(พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539 อ้างถึง Skinner , 1957: 52-58) Skinner เป็นนักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมที่ฮาร์วาร์ด เขาพยายามที่จะอธิบายการเรียนรู้ภาษาของคน โดยไม่มีการพิจารณาว่ามนุษย์มีกลไกทางสมองคิดตัวมาตั้งแต่กำเนิด Skinner ได้สังเกตเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นรอบๆตัวเด็ก และสรุปว่าเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้เด็กเปล่งเสียงออกมา Skinner ทำการศึกษาพฤติกรรมของสัตว์และ

เปรียบเทียบพฤติกรรมนี้กับการเรียนรู้ของมนุษย์ รวมถึงการเรียนรู้ทางภาษาเรียกการเรียนรู้ทางภาษาที่สกินเนอร์ค้นพบว่า “พฤติกรรมการใช้ถ้อยคำ”

Skinner ทำการทดลองในหนู โดยใส่หนูไว้ในกรงที่มีราวเล็กๆ ถ้าหนูกดลงบนราวนี้ โดยไม่มีการบังคับจะได้รับรางวัลเป็นอาหาร ต่อมาทำการทดลองโดยให้มิแสงไฟสว่างขึ้นเมื่อหนูกดลงบนราว รางวัลที่หนูได้รับก็คืออาหาร “การทดลองนี้ Skinner เรียกว่าเป็นการฝึกฝนโดยใช้สิ่งตอบสนองที่ควบคุมได้ (operant conditioning) คือ ควบคุมโดยการใช้ตัวแปรต่างๆกัน” ในการเรียนรู้ภาษา มนุษย์ต้องรู้จักลักษณะของตัวแปรที่ควบคุมเหตุการณ์ ซึ่งจะทำให้มนุษย์ “พิจารณา” หรือ “กำหนด” ได้ว่าเมื่อไหร่ที่ต้องกล่าวข้อความออกมา เช่น สมมติว่ากำลังหิว ความหิว คือ ตัวแปรที่ควบคุมหรือกำหนดให้รู้ว่าต้องใช้คำว่า “ขอข้าวทานหน่อย” เพื่อบรรเทาความหิว

1.4 ทฤษฎีของกลุ่มปฏิสัมพันธ์

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539: 63-64) กล่าวถึงทฤษฎีของกลุ่มปฏิสัมพันธ์ ว่าทุกฝ่ายมีความเห็นเหมือนกัน คือ คนเราเกิดมาจะมีบางสิ่งบางอย่างติดตัวมา สิ่งนี้ทำให้คนต่างจากสัตว์ สิ่งติดตัวมานั้นไม่ใช่ แอล เอ ดี (L.A.D.) อย่างที่ซอมสกีเสนอไว้ แต่เด็กที่เกิดมาจะมีความสามารถในการเรียนภาษา (language capacity) เด็กไม่สามารถเรียนรู้ภาษาแม่ของตนได้ถ้าขาดสื่อสารกับบุคคลรอบด้าน ตัวอย่าง “แมคลีลูกหมาป่า” ถึงแม้จะมีความสามารถในการเรียนภาษาติดตัวตั้งแต่เกิดแต่ “แมคลี” ไม่มีการสื่อสารกับมนุษย์ เสียงที่ “แมคลี” เปล่งออกมาจึงมีลักษณะของเสียงหมาป่า ไม่ใช่เสียงที่เป็นคำพูดของมนุษย์

“ระบบภาษาของเด็กในขั้นเริ่มพัฒนานั้นไม่ใช่ภาษา “ฉบับย่อ” ของผู้ใหญ่ แต่เป็นระบบของเด็กเอง พ่อแม่หรือผู้ดูแลอื่นๆจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือ เด็กก็จะพัฒนาระบบภาษาของตนในรูปแบบที่ซับซ้อนขึ้น และทำลักษณะทางภาษาของคนให้ใกล้เคียงกับระบบภาษาของผู้ใหญ่มากที่สุด”

ทฤษฎีของกลุ่มปฏิสัมพันธ์ เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง เพราะสมเหตุสมผลและเป็นจริง ปัจจุบันยังไม่พบการเสนอทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาแม่ของเด็กเพิ่มเติมอีกเลย

2. ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแม่

2.1 Finegan (1989: 451-453) แบ่งขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาแม่ไว้ 4 แบบใหญ่ คือ ระยะอ้อแอ้ ระดับคำ ระดับสองคำ และเหนือระดับคำ ได้แก่

2.1.1 ระยะอ้อแอ้ (Babbling) ในระยะหกเดือนแรกของการเริ่มเรียนรู้ภาษาแม่ โดยเด็กจะเรียนรู้ภาษาหรือเสียงที่เปล่งออกมา เช่น “ba-ba” “ma-ma”

2.1.2 ระดับคำ (One-word Stage) การเรียนรู้ในระดับคำเริ่มต้นเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 1 ขวบปี จากที่เด็กได้ยินคำว่า “ba-ba” หรือ “ma-ma” ก็สามารถพัฒนาเป็นการเรียนรู้โครงสร้างคำง่ายๆ ได้ เช่น bye-bye หรือ doggie (ใช้เรียกสัตว์ที่มีสี่ขา) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ความหมายของคำอย่างกว้างๆ

2.1.3 ระดับคำสองคำ (Two-word Stage) จากการเรียนรู้ในระดับคำ พัฒนามาเป็นการเรียนรู้คำสองคำ เช่น

“Daddy come” มาจาก “Daddy, he is coming”

“Apple me” มาจาก “The apple, give it to me”

2.1.4 เหนือระดับคำสองคำ (Beyond Two word) การเรียนรู้ในระดับนี้เริ่มเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 2-2.5 ขวบปี ซึ่งเด็กสามารถที่จะเริ่มเรียนรู้ประโยคที่มีความซับซ้อนได้ ดังตัวอย่าง

เด็กชายอายุ 2 ขวบ พูดว่า

Me put it back! I will put it back

Oh! hurt meself Oh! I hurt myself

เราสามารถเห็นได้ว่าเด็กมีความเข้าใจความหมายของคำที่สื่อสารกับบุคคลรอบข้าง โดยเด็กมีการใช้ประโยค ประธาน กริยา และ กรรม แม้ว่าจะมีการใช้คำศัพท์และหลักไวยากรณ์ที่คลาดเคลื่อน

2.2 พิณฑิพย์ ทวยเจริญ (2539: 65-66) แบ่งขั้นตอนการรับภาษาแม่ในภาษาไทย ออกเป็น 3 ระดับคือ ระดับเสียง และระบบเสียง ระดับคำและความหมาย และระดับสูงกว่าคำ ดังนี้

2.2.1 ระดับเสียงและระบบ

เด็กทารกมีการเปล่งเสียงแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะอ้อแอ้ (Babbling) และ ระยะปฐมภาษา (Pro-language) ในระยะอ้อแอ้เริ่มที่ทารกมีอายุ 3 เดือน เสียงอ้อแอ้ที่เปล่งออกมา ไม่ได้เป็นเสียงที่มีความหมายในภาษาแม่ แต่เป็นเสียงที่เปล่งออกมาใช้ฝึกกล้ามเนื้อ ในช่วงอายุ 5-8 เดือน จะเป็นการอ้อแอ้ที่มีรูปแบบ มีจังหวะ ระยะปฐมภาษา จะอยู่ในช่วงอายุ 8-11 เดือน จะมีการเล่นเสียงมากขึ้น เริ่มใช้เสียงพยัญชนะสะกด และใช้กริยาท่าทางประกอบในการสื่อความหมาย

2.2.2 ระดับคำและความหมาย

ช่วงอายุ 11-16 เดือน เด็กเริ่มเลียนเสียงและเลียนคำของผู้ใหญ่มากขึ้น มีการใช้คำที่มีความหมายสื่อความหมายได้ เด็กเริ่มมีการใช้วรรณยุกต์บ้างเสียงและเสียงที่มีลักษณะเฉพาะของภาษาไทย เช่น เสียงระเบิดที่มีลมหายใจประกอบ (Aspirated stop) เช่น [p^h] [t^h] เป็นต้น

2.2.3 ระดับสูงกว่าคำและไวยากรณ์

ในช่วงอายุระหว่าง 16-18 เดือน ในระดับนี้พบว่าเด็กสามารถใช้ประโยคได้ยาวขึ้น ใช้วรรณยุกต์ได้ครบทั้ง 5 เสียง มีการใช้สระประสม และจากวัยนี้จนถึง 5-8 ขวบ จะมีการพัฒนาการทางภาษาของตัวเองจนคล้ายภาษาแม่ คือ มีการพัฒนาการด้านระบบเสียงเกือบสมบูรณ์ พูดเสียงควบกล้ำได้ ออกเสียง “ร” ได้ แต่การเรียนรู้ด้านความหมายและการใช้ถ้อยคำยังต้องเรียนรู้ไปเรื่อยๆ

2.3 นิตยา ร่ำรวย (2531: 42-43) กล่าวว่าในการพัฒนาคำศัพท์ต่างๆ ในเด็กปกติมีผู้ศึกษา และตั้งสมมติฐานในการพัฒนาคำศัพท์ไว้แตกต่างกัน คือ

2.3.1 พัฒนาคำศัพท์จากการเรียนรู้ลักษณะทางความหมายที่รับรู้ได้ง่ายไม่ซับซ้อน

การพัฒนาคำศัพท์ลักษณะนี้เด็กจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆได้ เช่น ขนาด รูปร่าง การเคลื่อนไหว รสชาติ ที่อยู่รอบตัวเด็กก่อน แล้วจึงเรียนรู้คำนามที่มีความหมายกว้างๆ เช่น เด็กจะรู้จักคำ “สัตว์” ก่อน แล้วจึงรู้จักคำ “หมา” และรู้จักคำ “หมาป่า” ได้ภายหลัง

2.3.2 พัฒนาคำศัพท์จากการประสบการณ์

เด็กเรียนรู้หน้าที่การใช้คำศัพท์จากสิ่งต่างๆรอบตัวและจากสถานการณ์ต่างๆ ทำให้สามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ เช่น เด็กรู้จักคำว่า “ลูกแซร์บอล” ว่าเป็นวัตถุที่ใช้เล่นโดยการใช้มือโยนแล้วรับ ต่อมาเด็กจึงจะรู้จักคำ “ลูกบาสเก็ตบอล” ว่าเป็นวัตถุที่ใช้เล่นโดยการใช้มือโยนแล้วรับ แต่มีขนาดใหญ่กว่า

2.3.3 พัฒนาคำศัพท์จากการเชื่อมโยง

การเรียนรู้คำศัพท์นี้เด็กสามารถพัฒนาคำศัพท์จากความเกี่ยวข้องหรือการเชื่อมโยงกัน เด็กสามารถเพิ่มคำศัพท์พื้นฐานจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ เช่น เด็กจะเรียนรู้คำว่า “เก้าอี้” ได้ก่อน “เก้าอี้โยก” และคำว่า “เครื่องเรือน” ได้หลังสุด

2.3.4 พัฒนาคำศัพท์จากการใช้คำศัพท์นั้นๆบ่อยกว่าคำอื่น

เด็กจะสามารถพัฒนาคำศัพท์ได้ดีในสถานการณ์ที่มีการใช้คำศัพท์บ่อยๆ ทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วกว่าในสถานการณ์ที่มีการใช้คำนั้นน้อยกว่า

สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่าเด็กปกติสามารถเรียนรู้คำศัพท์โดยเริ่มเข้าใจคำพูดบางคำเมื่ออายุเพียง 7 เดือน จำนวนคำศัพท์ที่ได้จะมากขึ้นเมื่อเด็กอายุมากขึ้น และเพิ่มจำนวนขึ้นในช่วงที่เด็กมีอายุ 2-3 ปี เพราะเป็นช่วงที่ต้องใช้คำศัพท์เพื่อการพูดเป็นวลี และประโยคต่อไป

งานศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก

มีงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์กับเด็กออทิสติก ผู้วิจัยแบ่งหัวข้องานศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ คือ

1. งานศึกษาและวิจัยด้านภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาของเด็กออทิสติก
2. งานวิจัยทั่วไปที่เกี่ยวกับเด็กออทิสติก

1. งานศึกษาและวิจัยด้านภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาของเด็กออทิสติก

1.1 รัชนี สุภวัตรจริยากุล (2532: 45-60)

ศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำนามและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก ได้ทำการศึกษาในเด็กออทิสติกที่มีอายุ 4-9 ปี จำนวน 10 คน ที่มาจากโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ ศูนย์สุขวิทยาจิต และมูลนิธิสถาบันแสงสว่าง

ผลการศึกษาพบว่าเด็กออทิสติกมีพัฒนาการด้านความเข้าใจและการพูดคำนามจำกัด จำนวนคำนามที่เด็กเข้าใจร้อยละ 51.15 ของคำนามทั้งหมด หมวดคำนามที่เด็กออทิสติกสามารถเข้าใจได้ดีที่สุดคือ หมวดชื่อสัตว์ รองลงมาคือหมวดสิ่งของ และหมวดชื่อพืช-อาหาร ตามลำดับ รัชนีพบว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กออทิสติกมีขีดจำกัดในการเรียนรู้คำศัพท์สามารถสรุปได้ดังนี้

1.1.1 เด็กออทิสติกไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่มองไม่เห็น เด็กออทิสติกจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ที่สามารถมองเห็นรูปร่างหรือจับต้องได้ดีกว่าคำศัพท์ที่จับต้องไม่ได้หรือไม่สามารถมองเห็นได้ คำที่เด็กออทิสติกพูดได้ส่วนมากจึงประกอบด้วยคำนาม เพราะคำนามมีรูปร่างที่มองเห็นและสัมผัสได้

1.1.2 เด็กออทิสติกมีข้อจำกัดในการการเข้าใจความหมาย คำ วลี ทำให้เด็กออทิสติกไม่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้สื่อความหมายได้ปกติ เช่น การเรียนรู้คำว่า “เรือ” เด็กออทิสติกคนหนึ่ง เริ่มเรียนรู้คำนี้จากภาพเรือใบที่มีสีเงินและใบเรือสีขาว เมื่อเด็กเห็นเรือลำอื่นที่มีสีแตกต่างไปจากที่เรียนรู้มา เด็กไม่สามารถเข้าใจได้ว่าสิ่งที่เด็กเห็นก็คือเรือเช่นเดียวกัน

1.1.3 เด็กออทิสติกมีความบกพร่องในการรับรู้และได้ยิน สิ่งที่มองเห็นตั้งแต่ยังเป็นทารก เด็กจะไม่มองสบตากับคนอื่น หรืออาจมองเพียงแวบเดียว แต่ถ้าเป็นสิ่งที่เด็กชอบมากๆ จะจ้องมองนานๆ เช่น วัตถุที่สะท้อนแสง ถ้าสิ่งนั้นหยุดเคลื่อนไหวก็จะเลิกสนใจ ความบกพร่องด้านการได้ยินของเด็กออทิสติกสังเกตได้จาก การที่เด็กมีท่าที่เหมือนไม่ได้ยินเสียง แม้แต่เสียงดังๆ เช่น เสียงตะโกนหรือเสียงระเบิด แต่บางครั้งเด็กก็ตอบสนองต่อเสียงที่เบาๆ เช่น เสียงนาฬิกาเดิน ความบกพร่องดังกล่าว ทำให้เด็กออทิสติกเหมือนคนตาบอดและหูหนวก ทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัว ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของสิ่งแวดล้อมได้

1.1.4 เด็กออทิสติกมีความลำบากที่จะเข้าใจความหมายของคำที่มีความสัมพันธ์กัน เด็กออทิสติกสามารถเรียนรู้คำศัพท์และมีความเข้าใจความหมายของคำศัพท์จำกัด เช่น ศัพท์ประเภทหมวดหมู่ กลุ่ม หรือ ประเภทเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า “เข็ม” และ “ด้าย” ทั้งสองคำมีความหมายในกลุ่มเดียวกัน แต่เมื่อนำไปใช้งาน เด็กออทิสติกจะไม่สามารถเชื่อมโยงความหมายที่มีความสัมพันธ์กันของคำสองคำได้ แม้ว่าจะเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ

1.1.5 เด็กออทิสติกไม่สามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์แบบเด็กปกติ ที่เรียนรู้จักศัพท์สิ่งของที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน จากการพูดคุยที่เด็กได้ยินผู้อื่นพูดคุยๆ การพัฒนาคำศัพท์ใหม่ๆ จึงต้องใช้เวลาสอนเด็กบ่อยและนานเป็นพิเศษ

1.2 รจนา ทรรทรานนท์ (2527: 171-175)

เก็บรวบรวมข้อมูลการฝึกพูดในเด็กชายที่มีอาการออทิสติกคนหนึ่งซึ่งได้รับการกระตุ้นการพูดในช่วงอายุ 3-6 ขวบ พบว่าปัญหาที่พบระหว่างที่เด็กได้รับการกระตุ้นการฝึกพูด ได้แก่ เด็กพูดซ้ำ พูดไม่เป็นคำ และไม่สามารถสื่อความหมายได้ ดังตัวอย่างพัฒนาการพูด ดังนี้

อายุ 3 ปี สามารถเลียนเสียงของเล่นได้ เช่น เสียงรถยนต์ เลียนเสียงสัตว์ต่างๆ ได้ เช่น หมู ไก่ แมว หมา และมีการพูดเลียนแบบตาม

ผู้วิจัย: นี้... (ถือรถ)..อะไรคะ.....

เด็ก: บรินๆๆ

อายุ 4 ปี ในการพูดยังเป็นการพูดเลียนแบบตาม และสามารถต่อคำหรือเติมคำที่หายไป
ได้ และสามารถเริ่มตอบคำถามที่ถามขึ้นต้นด้วยอะไรก็ได้

ผู้สอน: กูกี้ กูกี้ _____

เด็ก: ไก่

ผู้สอน: เลี้ยงลูกมาจน _____

เด็ก: ใหญ่

ผู้สอน: ไม่มี _____

เด็ก: นม

ผู้สอน: ให้ลูก _____

เด็ก: กิน

อายุ 5 ปี สามารถสื่อสารได้เป็นประโยคที่ยาวขึ้น และซับซ้อนมากขึ้น แต่การ
เรียงลำดับคำพูดยังไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ตัวอย่างคำพูด

เด็ก: เด็กกำลังกินสอ

ผู้สอน: เด็กกำลังหยิบกินสอ

เด็ก: นกไป 2 คน

ผู้สอน: นกบินไป 2 ตัว

เด็ก: ปูมันมีด

ผู้สอน: ปูอยู่ในรู รุมมีด

ผู้สอน: ต้นกำลังทำอะไร

เด็ก: ต้นกำลังนักเรียน (ต้นกำลังเรียนหนังสือ)

อายุ 6 ปี มีความเข้าใจคำพูดของผู้อื่นได้ดีขึ้น มีสมาธิในการฟังและการทำงานดี ตอบ
คำถามเรื่องราวได้มากขึ้น สามารถเล่านิทานจากภาพได้ แม้ว่าเรื่องราวจะไม่ต่อเนื่อง

ผู้สอน: รถมีกี่คัน

เด็ก: รถอะไรเยอะแยะ ที่หมดคัน

ผู้สอน: ใครขับรถไปจับนูรี

เด็ก: นั่งรถทัวร์ไปด้วย

ผู้สอน: ไปกันก็คน
 เด็ก: คนเยอะเยอะ
 ผู้สอน: แล้วไปกินทุเรียนหรือเปล่า
 เด็ก: ไม่กินครับ

(รจนา ทรทธานนท์, 2527: 171-175)

เห็นได้ว่าถ้าเด็กออทิสติกได้รับการกระตุ้นการพัฒนาการทางภาษาอย่างต่อเนื่อง จะทำให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาทางภาษาดีขึ้นเรื่อยๆ

1.3 รจนา ทรทธานนท์ (2528: 43-49)

ทำการศึกษารวบรวมพฤติกรรมการพูดของเด็กออทิสติกในช่วงที่มีการพัฒนาการพูด
 ดังนี้

1.3.1 มีความผิดปกติของโครงสร้างทางไวยากรณ์ เด็กปกติเมื่อเริ่มพัฒนาการพูดจะเป็นจะเป็นวลีหรือประโยคสั้นๆ และสามารถเรียนรู้และพัฒนาโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องได้ในเวลารวดเร็ว แต่เด็กออทิสติกจำนวนมากมีความผิดปกติในการเรียนโครงสร้างทางภาษา ต้องใช้เวลาเรียนรู้และพัฒนาการนานกว่าเด็กปกติ

1.3.2 มีปัญหาในการใช้คำบุพบทประเภทคุณศัพท์และคำบุพบทต่างๆ เด็กออทิสติกไม่เข้าใจและไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องได้ เช่น เด็กออทิสติกจะพูดว่า “วางแก้วในโต๊ะ” แทน “วางแก้วบนโต๊ะ”

1.3.3 มีปัญหาในการใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ปิด-เปิด หรือคำที่ใช้คู่กัน เช่น โต๊ะ-เก้าอี้ รองเท้า-ถุงเท้า หรือคำที่เขียนและออกเสียงเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกัน เช่น “ขัน” ภิรยา ที่หมายถึงอารมณ์ขัน แต่เมื่อใช้เป็นคำนาม จะหมายถึงภาชนะตักน้ำ เด็กออทิสติกไม่สามารถเข้าใจคำเปรียบเทียบต่างๆ เช่น มากกว่า น้อยกว่า หรือคำแสดงลำดับที่ต่างๆ เช่น ก่อน หลัง

1.3.4 มีปัญหาในการใช้คำบุรุษสรรพนาม เด็กออทิสติกมักจะสับสนในการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ทำให้เด็กออทิสติกบางคนไม่ใช้คำสรรพนามและเด็กออทิสติกบางคนเกิดความสับสนโดยการใช้คำสรรพนามแทนตัวเองเมื่อต้องการเรียกชื่อตัวเอง

1.3.5 มีปัญหาในการใช้ถ้อยคำไม่ถูกต้อง เด็กออทิสติกจะพูดเพียงบางส่วนแทนที่จะพูดทั้งประโยค เช่น พูดวลี “อย่า” แทนการพูดว่า “อย่าโยนของทิ้งทางหน้าต่าง” พูดคำว่า “สีเหลือง” แทน “เด็กผู้หญิงที่สวมกระโปรงสีเหลือง” อาจพูดถึงหน้าที่หรือคุณสมบัติของสิ่งนั้นแทนการพูดบอกชื่อที่ถูกต้อง เช่น พูด “ที่กวาดพื้น” แทน “ไม้กวาด”

1.3.6 มีปัญหาในการลำดับอักษรภายในพยางค์หรือคำ ใช้คำว่า “ทาบ” แทน “บาท” หรืออาจสับสนในการเรียงลำดับคำในประโยค ซึ่งบางครั้งเป็นการวางสลับที่กัน เช่น “เก็บกล่องใต้ม้า” แทนที่จะพูดว่า “เก็บม้าใส่งกล่อง”

1.3.7 มีความบกพร่องในการใช้โทนเสียงเมื่อต้องการแสดงความรู้สึก เช่น เสียใจ ดีใจ ตื่นเต้น เด็กออทิสติกจะใช้เสียงดังเมื่อมีการแสดงความรู้สึก ความบกพร่องนี้จะติดตัวเด็กแม้ว่าจะมีการพัฒนาทางการพูดได้ค่อนข้างดี จึงทำให้เด็กออทิสติกไม่สามารถใช้คำพูดได้คล่องแคล่วหรือแสดงความคิดเห็นได้อย่างลึกซึ้งด้วยคำพูด

1.4 นิตยา รำรวย (2531: 78-79)

ศึกษา “การศึกษากการพูดของเด็กออทิสติก” จำนวน 10 คน ที่มีอายุระหว่าง 4-11 ปี เก็บข้อมูลการพูดของเด็กออทิสติกขณะที่เรียนในชั้นเรียนและร่วมรับประทานอาหารกับเพื่อน พบว่าเด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีการเลียนแบบคำพูดของผู้อื่นมากกว่าพูดเอง โดยแบ่งลักษณะการพูดที่เด็กพูดเลียนแบบเป็น 2 ลักษณะ คือ พูดเลียนแบบทันทีและเลียนแบบสิ่งที่เคยได้ยินมาก่อน โดยลักษณะการพูดเลียนแบบทันทีมีถึงร้อยละ 92.45 คำที่เด็กสามารถพูดเลียนแบบดีที่สุดคือ คำนาม การที่เด็กออทิสติกพูดคำนามได้มากกว่าคำประเภทอื่นนั้นเนื่องจากคำนามเป็นคำที่พบบ่อยและเป็นคำที่มีความหมายในตัวเอง โดยนิตยาแบ่งคำนามออกเป็น 7 หมวด พบว่าหมวดชื่อสิ่งของ และหมวดชื่อสัตว์ เป็นหมวดที่เด็กสามารถพูดเลียนแบบได้มากที่สุด

นิตยา สรุปว่า การที่เด็กออทิสติกนำเอาคำพูดที่ได้ยินและจำได้มาพูดอาจแสดงว่าเด็กออทิสติกมีความสามารถในการเชื่อมโยงเหตุการณ์ หรือสถานการณ์ที่เด็กเคยมีประสบการณ์ในการพูดมาก่อน ซึ่งแตกต่างไปจากเด็กปกติที่มีความสามารถในการเชื่อมโยงเหตุการณ์หรือสถานการณ์จากประสบการณ์ของเด็กโดยตรง ซึ่งความสามารถทางภาษานี้เป็นความสามารถพื้นฐานทางภาษาที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดทำให้เด็กปกติมีการพูดเลียนแบบอยู่เพียงระยะเวลาหนึ่งแล้วสามารถเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ และพัฒนาไปสู่การพูดสื่อภาษาได้ด้วยตนเอง ในขณะที่เด็กออทิสติก

จะมีการพูดเลียนแบบเป็นระยะเวลานาน แม้ว่าในการพูดเลียนแบบนั้นเด็กออกทิสติกอาจจะไม่เข้าใจ ความหมายของคำพูดที่เลียนแบบ โดยเป็นการพูดเลียนแบบเพื่อการพูดคุยกันเท่านั้น

1.5 นิตยา ร่ำรวย (2531: 46-47) ได้ทำการรวบรวมการศึกษาคำศัพท์ประเภทต่างๆในเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

1.5.1 เรียนรู้คำศัพท์ที่จำกัดอยู่ในสถานการณ์ที่เด็กเริ่มต้นเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเป็นคำแรก โดยที่ไม่สามารถนำคำนั้นไปดัดแปลงใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น เด็กรู้จัก “เก้าอี้” ในห้องกินข้าวได้ก่อนแต่ไม่รู้จักนำคำว่า “เก้าอี้” ไปใช้เรียกเก้าอี้ตัวอื่นๆในห้องรับแขก โดยมีลักษณะภายนอก เช่น ขนาด และรูปร่างที่ต่างไปจากเก้าอี้ในห้องกินข้าว

1.5.2 เรียนรู้ศัพท์โดยการนำเอาคำศัพท์ที่เด็กรู้จักไปเชื่อมโยงกับสิ่งอื่นๆ ที่มีลักษณะภายนอกเหมือนกัน เมื่อมองคูมิตีเดียว ซึ่งเป็นการนำเอาข้อสรุปจากสิ่งที่รู้จักไปใช้แต่ใช้ไม่ถูกต้อง เช่น เด็กผู้หญิงคนหนึ่งรู้จักคำว่า “วงกลม” แล้วนำคำนี้ไปเรียก “ล้อรถ” หรือสิ่งอื่นที่เด็กมองเห็นลักษณะรวมๆว่าเป็นวงกลมแต่ไม่รู้จักชื่อ

1.5.3 เรียนรู้คำศัพท์โดยการคิดหรือคำหรือวลีขึ้นใหม่ เพื่อใช้เรียกชื่อสิ่งของต่างๆที่มีความหมายเฉพาะตนเองซึ่งไม่ใช่ความหมายที่คนทั่วไปเข้าใจ เช่น ใช้คำ “55” เพื่อเรียกคนที่ดูเหมือนว่าจะมีอายุมากกว่า 55 ปี

เด็กออทิสติกเรียนรู้คำศัพท์ได้จำกัดส่วนหนึ่งอาจมาจากปัญหาการรับรู้ทางสายตาและการได้ยิน เป็นผลให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการของคำศัพท์ช้ากว่าอายุ เมื่อเด็กเริ่มบอกชื่อสิ่งที่ต้องการ เช่น ขนม น้ำ ไอศกรีมได้ เด็กจะใช้เวลาอีกนานกว่าที่จะเริ่มพูดเป็นวลีได้ เด็กออทิสติกไม่สามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์แบบเด็กปกติที่เรียนรู้ชื่อสิ่งของที่พบบ่อยในชีวิตประจำวันจากการพูดคุย หรือจากการได้ยินผู้อื่นพูดบ่อยๆ การพัฒนาคำศัพท์ใหม่ของเด็กออทิสติกจึงต้องใช้เวลานานกว่าเด็กปกติ

1.6 เพ็ญแข ลิมศิลา (2530, 10-12) แพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการรักษาเด็กออทิสติก อธิบายพฤติกรรมภาษาและการพูดของเด็กออทิสติกไว้ 6 แบบ คือ

1.6.1 เด็กออทิสติกไม่สามารถแสดงพฤติกรรมในการสื่อความหมายได้ ไม่สามารถสื่อสาร โดยแสดงท่าทางหรือสื่อให้สามารถรับรู้ได้ว่าต้องการอะไร ตัวอย่าง เด็กอายุ 2-5 ขวบหลายคน ที่พบ ไม่สามารถส่งเสียงร้องที่มีความหมายเพื่อสื่อสารได้ เช่น เมื่อเด็กหิว เด็กจะไม่สามารถบอกหรือสื่อสารได้ว่าหิว แต่จะส่งเสียงร้องไห้หรือกรี๊ดร้องเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ไม่สามารถบอกหรือแสดงท่าทางว่าต้องการอะไร

1.6.2 เด็กออทิสติกที่มีความคิดปึกคอกอย่างชัดเจนในการสื่อความหมายโดยไม่ใช้คำพูด ส่วนใหญ่เด็กออทิสติกไม่สามารถแสดงสีหน้าตามอารมณ์เพื่อสื่อความหมาย เช่น เด็ก ออทิสติกอายุ 3 ขวบไม่สบตา แต่จะมองไปเรื่อยๆ บางครั้งเด็กก็ข้อมองสิ่งของที่ตัวเองสนใจ เช่น มองพัดลมที่กำลังหมุน ในขณะที่มองสิ่งของเด็กมักมีสีหน้าเฉย ไม่สามารถแสดงสีหน้าบอกอารมณ์ และไม่สามารถเข้าใจในท่าทางของคนอื่น

1.6.3 เด็กออทิสติกไม่มีจินตนาการในการเล่นทำให้มีข้อจำกัดในการสื่อสาร ขาดความเข้าใจในการสื่อความหมาย ไม่สามารถเล่นสมมติได้ เช่น เด็กคนอื่นเอาท่อนไม้มาต่อกันทำเป็นรถไฟ เด็กออทิสติกไม่เข้าใจและไม่ยอมรับ

1.6.4 เด็กออทิสติกมีความคิดปึกคอกอย่างชัดเจนในการเปล่งเสียงพูด มีปัญหาในการพูด เช่น พูดเสียงดังมาก บางคนพูดเสียงกระซิบ บางคนพูดเร็วมากฟังไม่ทัน บางคนพูดเสียงสูงบ้างต่ำบ้างคล้ายเสียงดนตรี

1.6.5 เด็กออทิสติกมีความคิดปึกคอกอย่างชัดเจนในรูปแบบเนื้อหาของ การพูด มีการพูดซ้ำๆ พูดเลียนแบบทุกคำ เช่น ถามเด็กว่า “หนูชื่ออะไร” เด็กจะตอบว่า “หนูชื่ออะไร” จะไม่ได้คำตอบที่ต้องการจากเด็ก เด็กออทิสติกส่วนใหญ่เมื่อเริ่มพูดมักจะมีภาษาเป็นของตนเอง ที่คนอื่นฟังไม่เข้าใจ เช่น เด็กต้องการจะพูดว่า “ผมจะเปิดตู้” เด็กจะพูดว่า “ป้าหมอจะเปิดตู้ไซ้หม”

1.6.6 เด็กออทิสติกไม่มีความสามารถที่จะสนทนากับใครได้นาน มักจะพูดถึงเรื่องที่ตัวเองสนใจ หรือกำลังคิดอยู่ เช่น ในห้องเรียน คุณครูถามคำถามเด็ก เด็กจะตอบสิ่งที่ตัวเองสนใจหรือคิดอยู่ แล้วจึงตอบคำถามของคุณครู

2. งานศึกษาวิจัยทั่วไปที่เกี่ยวกับเด็กออทิสติก

วิจิต สุททโส (2545) ศึกษา “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของครอบครัวกับความพร้อมของเด็กออทิสติก” การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของครอบครัวที่มีลูกเป็นออทิสติก โดยศึกษาบทบาทของครอบครัวในการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กออทิสติก และความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของครอบครัวกับระดับความพร้อมตามการพัฒนาการของเด็กออทิสติกในทัศนะของครอบครัว โดยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างและรวบรวมข้อมูล 86 ครอบครัว จาก 110 ครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 78.18 จากประชากรทั้งหมด พบว่าครอบครัวที่มีลูกเป็นออทิสติกส่วนใหญ่ ผู้ปกครองจะมีอายุระหว่าง 31-40 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพเป็นพ่อบ้านหรือแม่บ้าน มีรายได้มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือน และมีจำนวนบุตรในการอุปการะของครอบครัวเฉลี่ย 2 คน เด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 5-7 ปี

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นมารดาของเด็กออทิสติก พบว่าครอบครัวส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับออทิสติกอยู่ในระดับที่ดี มีความรู้เกี่ยวกับ ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการเตรียมความพร้อมและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติก มีความสามารถในการพัฒนาหรือการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก ผู้ที่ควรมีส่วนช่วยในการเตรียมความพร้อมของเด็กออทิสติก ช่วงเวลาที่ปรากฏอาการเด็กออทิสติกที่ชัดเจน และการช่วยเหลือเด็กออทิสติกในระยะเริ่มแรก ตามลำดับ

ในการเตรียมความพร้อมของเด็กออทิสติก พบว่าครอบครัวของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะมีบทบาทเป็นผู้ปรับพฤติกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้เด็กออทิสติก มากกว่าบทบาทผู้สอนทักษะเพื่อเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา บทบาทผู้ปรับพฤติกรรมจะมีความสัมพันธ์กับทักษะทางสังคมซึ่งจะมีอิทธิพลมากที่สุด

วัฒนดนัย ธัญชัย (2552) ศึกษา “บทบาทพ่อในการดูแลลูกที่มีอาการออทิสติก” วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของพ่อในการดูแลลูกที่มีอาการออทิสติก โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และสัมภาษณ์กรณีศึกษาพ่อที่ดูแลลูกที่มีอาการออทิสติกจำนวน 6 ราย

บทบาทของพ่อในการดูแลลูกที่มีอาการออทิสติก พ่อมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือด้านการดำเนินชีวิตประจำวันให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ทางสังคมพ่อสอนให้ลูกที่เป็นออทิสติก รู้จักวิธีการปรับตัวใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น ช่วยเหลือด้านการสื่อสารเพื่อช่วยให้ลูกสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการ พ่อจะใช้ทักษะในการดูแลลูกออทิสติก 8 วิธีการ คือ การทำให้ การบอก

ให้ทำเป็นขั้นตอน การอยู่เป็นเพื่อน การให้รางวัล การลงโทษ การเพิกเฉยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น การจัดการสิ่งแวดล้อม และการปกป้องสิทธิของลูก

พบว่าเมื่อพ่อแม่มีบทบาทในการดูแลลูกจะส่งผลดีต่อการพัฒนาการของลูกที่เป็นออทิสติก และเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กออทิสติก เปรียบเทียบกับเด็กปกติ โดยทำการศึกษาในเด็กออทิสติกจำนวน 5 คน และเด็กปกติที่เรียนโรงเรียนบ้านเด็กหญิงราชวิถีจำนวน 10 คน และเด็กปกติที่อยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรือง ที่มาจากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีจำนวน 10 คน

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษานำร่อง (Pilot Study) เพื่อใช้คัดเลือกคำนามเดี่ยวที่เหมาะสมที่จะนำมาทดสอบคำนามประสม โดยทำการทดสอบกับเด็กออทิสติกจำนวน 1 คนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนประถมดวงวิทย์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งนี้เด็กที่ทำการทดสอบสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ทุกคำ โดยคำนามเดี่ยวที่นำมาใช้ทดสอบได้แก่คำว่า แม่ น้ำ พ่อ ตา มด และบ้าน นักเรียนมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและสามารถบอกความหมายได้ทุกคำ ตัวอย่างแสดงในภาคผนวก ก.

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบบัตรภาพและบัตรคำของคำนามเดี่ยวและคำนามประสมกับเด็กออทิสติก โดยดัดแปลงวิธีการเก็บข้อมูลที่ใช้บัตรภาพและบัตรคำมาจาก รัชนิ สุภวัตรจริยากุล (2532) การทดลองนี้ผู้วิจัยดูความสามารถในความเข้าใจบัตรภาพและบัตรคำของคำนามเดี่ยวและคำนามประสม และความเข้าใจความหมายของคำนามประสม เพื่อคัดเลือกคำนามประสมที่เหมาะสมไปใช้ในงานวิจัยต่อไป โดยผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลที่ชมรมผู้ปกครองเพื่อเด็กออทิสติกและเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวนเด็กออทิสติก 3 คน คำนามเดี่ยวที่ใช้ทดสอบ มีทั้งหมด 24 คำ และคำนามประสม 21 คำ โดยเลือกคำนามเดี่ยวใกล้ตัวเด็กได้แก่คำว่า “แม่” “ลูก” และ “พ่อ” เป็นคำนำหน้า

เมื่อได้ผลการทดสอบเพื่อเก็บข้อมูลวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยโดยมีวิธีดำเนินการดังต่อไปนี้

1. การเลือกเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลจากประชากรสามกลุ่ม กลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักเรียนออกทิสติกที่เรียนร่วมในโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ (ดินแดง) กรุงเทพฯ กลุ่มที่ 2 นักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรือง จ.นนทบุรี และกลุ่มที่ 3 นักเรียนปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ทั้งสามกลุ่มมีลักษณะการคัดเลือกเหมือนกัน คือ กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีอายุระหว่าง 7-8 ปี และมีสมาธิสามารถนั่งทำแบบทดสอบได้

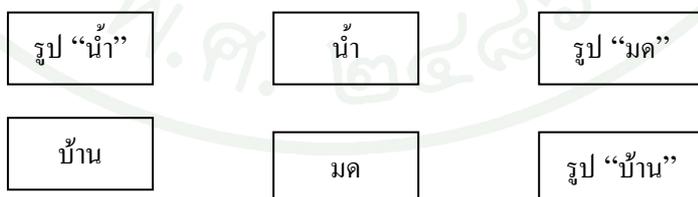
2. การเก็บข้อมูล

2.1 เก็บข้อมูลค่านามเดี่ยว

ค่านามเดี่ยวที่ใช้ในการเก็บข้อมูลรวม 24 คำได้แก่คำว่า แม่ ลูก พ่อ น้ำ บ้าน มด กุญแจ ขยาย เหล็ก พระ ทักษะ งาน นม สี แก้ว ไฟ เสื้อ เรือ โลก น้ำ เมือง คราว กรง บ้าน โดยมีคำซ้ำ 2 คำ คือน้ำ และ บ้าน

2.1.1 เก็บข้อมูลความเข้าใจบัตรภาพและบัตรคำในค่านามเดี่ยว ที่มีขนาดกว้างยาวเท่ากับ 8.8x13 เซนติเมตร ตัวอักษรที่นำมาใช้คือ Angsana New โดยใช้ตัวอักษรขนาด 80 สีดำหนา

ทดสอบความเข้าใจค่านามเดี่ยว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ

ภาพที่ 1 ตัวอย่างบัตรคำ และบัตรภาพ ค่านามเดี่ยว

2.1.2 วิธีการทดสอบความเข้าใจคำนามเดี่ยว

ก. วางบัตรคำและบัตรภาพที่ใช้ทดสอบทั้งหมดไว้บนโต๊ะข้างหน้านักเรียนแล้วให้นักเรียนจับคู่คำและภาพที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น จับคู่คำว่า “บ้าน” และ ภาพ “บ้าน”

ข. บันทึกผลโดยหากนักเรียนสามารถจับคู่ได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน หากนักเรียนไม่สามารถจับคู่ได้ให้ 0 คะแนน จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ สามารถดูตัวอย่างแบบบันทึกผลการวิจัยได้ที่ภาคผนวกหน้า 94-112

2.2 เก็บข้อมูลความเข้าใจคำนามประสม

คำนามประสมที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีจำนวน 3 ชุด 21 คำได้แก่

ชุดที่ 1 แม่น้ำ แม่บ้าน แม่มด แม่กูด แม่ยาย แม่เหล็ก แม่พระ แม่ทัพ แม่งาน แม่นม
แม่สี

ชุดที่ 2 ลูกไก่ ลูกแก้ว ลูกไฟ ลูกเสือ ลูกเรือ ลูกโลก ลูกน้ำ

ชุดที่ 3 พ่อเมือง พ่อครัว พ่อบ้าน

2.2.1 เก็บข้อมูลคำนามประสม

ทดสอบความเข้าใจคำนามประสม ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้บัตรคำและบัตรภาพ

รูป “แม่บ้าน”	คำ “แม่น้ำ”	รูป “แม่มด”
รูป “แม่น้ำ”	คำ “แม่มด”	คำ “แม่บ้าน”

ภาพที่ 2 ตัวอย่างบัตรคำ และบัตรภาพ คำนามประสม

2.2.2 วิธีการทดสอบความเข้าใจคำนามประสม

ก. วางบัตรคำและบัตรภาพที่ใช้ทดสอบทั้งหมดไว้บนโต๊ะข้างหน้านักเรียนแล้วให้นักเรียนจับคู่คำและภาพที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น จับคู่คำว่า “แม่บ้าน” และ ภาพ “แม่บ้าน” เมื่อนักเรียนจับคู่ได้แล้วผู้วิจัยนำบัตรคำและบัตรภาพคำ “แม่บ้าน” ออก ทำการทดสอบโดยเริ่มจากชุดที่ 1 เมื่อเสร็จ จึงนำแบบทดสอบชุดที่ 2 และ 3 มาทดสอบตามลำดับ

ข. บันทึกผลโดยหากนักเรียนสามารถจับคู่ได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน หากนักเรียนไม่สามารถจับคู่ได้ให้ 0 คะแนน จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ

2.2.3 การจำแนกประเภทของคำนามประสม โดยแบ่งคำประสมตามความหมายวิเคราะห์ชนิดของคำประสมที่เด็กออกทดสอบมีความเข้าใจมากที่สุดระหว่างคำประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงและคำประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิม

คำประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิม มีจำนวน 14 คำ ได้แก่ แม่สี แม่งาน แม่ทัพ แม่นม แม่น้ำ แม่กุญแจ แม่พระ แม่บ้าน ลูกไฟ ลูกกรง ลูกเรือ ลูกโลก พ่อเมือง พ่อครัว คำประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง มีจำนวน 7 คำ ได้แก่ แม่มด แม่เหล็ก พ่อมด ลูกเสือ ลูกน้ำ ลูกแก้ว แม่ยาย สามารถแบ่งได้ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการแบ่งคำนามประสมออกเป็น 2 ประเภท ตามประเภทของคำนามประสม โดยคำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิมอยู่: คำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ในอัตรา 2:1

ประเภทคำนามประสม/คำนามประสมในแต่ละประเภท	
มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิม	มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง
แม่สี	แม่เหล็ก
แม่งาน	แม่מד
แม่ทัพ	พ่อมด
แม่นม	ลูกเสือ
แม่น้ำ	ลูกน้ำ
แม่กุญแจ	ลูกแก้ว
แม่พระ	แม่ยาย
แม่บ้าน	
ลูกไฟ	
ลูกกรง	
ลูกเรือ	
ลูกโลก	
พ่อเมือง	
พ่อครัว	

หมายเหตุ: สามารถดูความหมายของคำนามประสมเหล่านี้ได้ในภาคผนวก ก.

3 การคำนวณและการหาค่าร้อยละ

ผู้วิจัยทำการวิจัยโดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยคัดเลือกประชากร 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือเด็กกอทิสติกที่เรียน โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์จำนวน 5 คน กลุ่มที่สองคือเด็กปกติจากโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีจำนวน 10 คน และ กลุ่มที่สามจากเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 10 คน

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวจำนวน 24 คำและค่านามประสมจำนวน 21 คำ จากเด็กแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) เปรียบเทียบความเข้าใจค่านามเดี่ยว และค่านามประสม ดังนี้

3.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage)

$$P = (f/N) \times 100$$

สูตรที่ใช้คำนวณค่าร้อยละโดยให้

P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ค่าร้อยละที่ได้จะแสดงความหมายของค่าเปรียบเทียบกับ 100 และผลลัพธ์สามารถนำไปเปรียบเทียบได้

(อัจฉรีย์ จันทลักษณ์, 2544: 46)

3.2 การหาค่าเฉลี่ย (Means)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

สูตรที่ใช้คำนวณ กำหนดให้

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม

n แทน จำนวนของคะแนนในกลุ่ม

(ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550: 33)

ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจค่านามเดี่ยว โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ เด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี เด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี และเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจาก

หลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี โดยวิธีทดสอบทางสถิติโดยวิธี T-Test Independent Samples ในโปรแกรมการหาค่าที่ (T-Test) ใน Excel ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (วิโร เฟิงส์สวัสดิ์, 2553: 195)

กลุ่มที่ 1 ความเข้าใจค่านามเดียวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

สมมติฐานหลัก เด็กออทิสติกและเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี มีความเข้าใจค่านามเดี่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกและเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจค่านามเดี่ยวแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 2 ความเข้าใจค่านามเดี่ยวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

สมมติฐานหลัก เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของค่านามเดี่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของค่านามเดี่ยวแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 3 ความเข้าใจค่านามเดี่ยวในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

สมมติฐานหลัก เด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีและเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทของค่านามเดี่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีและเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทของคำนามเดี่ยวแตกต่างกัน

ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามประสม โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ เด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี เด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี และเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี โดยวิธีทดสอบทางสถิติโดยการหาค่าที (T-Test Independent Samples) ในโปรแกรมการหาค่าที (T-Test) ใน Excel ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (วิโร เฟ็งสวัสดิ์, 2553: 195)

กลุ่มที่ 1 ความเข้าใจคำนามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

สมมติฐานหลัก เด็กออทิสติกและเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกและเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 2 ความเข้าใจคำนามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

สมมติฐานหลัก เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของคำนามประสมแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 3 ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

สมมติฐานหลัก เด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีและเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทของค่านามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีและเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทของค่านามประสมแตกต่างกัน

ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสม 2 ประเภท ได้แก่ ค่านามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง และค่านามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิม ในเด็กแต่ละกลุ่มโดยวิธีทดสอบทางสถิติโดยวิธีหาค่าที (T-Test Independent Samples) ในโปรแกรมการหาค่าที (T-Test) ใน Excel ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (วิโร เพ็งสวัสดิ์, 2553: 195)

กลุ่มที่ 1 การเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กออทิสติก

สมมติฐานหลัก เด็กออทิสติกมีความเข้าใจประเภทค่านามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกมีความเข้าใจประเภทค่านามประสมแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 2 การเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

สมมติฐานหลัก เด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทค่านามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจ
ประเภทคำนามประสมแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 3 การเข้าใจประเภทของคำนามประสมในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มา
จากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

สมมติฐานหลัก เด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนใน
จังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัด
นนทบุรีมีความเข้าใจประเภทคำนามประสมแตกต่างกัน

ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสม
เปรียบเทียบเด็กแต่ละกลุ่ม โดยวิธีทดสอบทางสถิติโดยวิธีการหาค่าที (T-Test Independent
Samples) ในโปรแกรมการหาค่าที (T-Test) ใน Excel ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (วิโร เฟ็งสวัสดิ์,
2553: 195)

กลุ่มที่ 1 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กออทิสติก

สมมติฐานหลัก เด็กออทิสติกมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กออทิสติกมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 2 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์
เด็กหญิงบ้านราชวิถี

สมมติฐานหลัก เด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจ
คำนามเดี่ยวและคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจ
คำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 3 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรือง
ที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

สมมติฐานหลัก เด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนใน
จังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัด
นนทบุรีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน

ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสม
เปรียบเทียบเด็กทั้งสามกลุ่ม ได้แก่เด็กออกทิสติก เด็กที่เรียนโรงเรียนบ้านราชวิถี และเด็กที่อาศัยใน
หมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี โดยใช้วิธีทดสอบทางสถิติ
แบบวิธี One-way ANOVA ใน Excel ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (วิโร เฟิงส์สวัสดิ์, 2553: 220)

กลุ่มที่ 1 เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม

สมมติฐานหลัก เด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 2 เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมในเด็กสามกลุ่ม

สมมติฐานหลัก เด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามประสมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานรอง เด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกัน

4. เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเกณฑ์การให้คะแนนจาก วิโรจน์ ลี้วงศ์สถาพร (2552: 62-63) ที่ได้กำหนดระดับคะแนน โดยอิงเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ตารางแสดงความหมายของเกณฑ์การให้คะแนน

ระดับคะแนน (ตัวเลข)	ความหมาย	ช่วงคะแนนคิดเป็นร้อยละ
4	ดีเยี่ยม	90-100
3.5	ดีมาก	80-89
3	ดี	70-79
2.5	ผ่าน	65-69
2	พอใช้	60-64
1.5	ควรปรับปรุง	55-59
1	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	50-54
0	ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด	0-49

จริยธรรมในการวิจัย

ในการทำการวิจัย ผู้ทำการวิจัยขออนุญาตและขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง คุณครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยไม่มีการเปิดเผยชื่อสกุลจริงของผู้ให้ข้อมูล และไม่มีการเปิดเผยข้อมูลของผู้ช่วยให้ข้อมูลในการวิจัย อีกทั้งจะไม่มีการทำการละเมิดสิทธิทางมนุษยชนของผู้ให้ข้อมูลโดยเด็ดขาด

ผู้วิจัยได้แนบตัวอย่างจดหมายที่ใช้ขออนุญาตในการเก็บข้อมูลในภาคผนวก ก.

บทที่ 4

ผลและวิจารณ์

ผลการวิจัยข้อมูล

1. คำนามเดี่ยว

1.1 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวของเด็กนักเรียนออทิสติกที่เรียนที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

ในการทดสอบการจับคู่บัตรภาพและบัตรคำ ผู้วิจัยทดสอบคำนามเดี่ยวทั้งหมดจำนวน 24 คำ กับเด็กออทิสติกที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ พบว่านักเรียนคนที่ 1 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามได้ 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 87.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด นักเรียนคนที่ 2 และ 3 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 91.67 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และนักเรียนคนที่ 4 และ 5 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 20 คำ คิดเป็น ร้อยละ 83.33 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด

สรุปได้ว่านักเรียนที่เป็นออทิสติกกลุ่มนี้มีความสามารถในการเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ย ร้อยละ 87.50 ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ตารางแสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวนในเด็กออทิสติก

นักเรียนออทิสติก	จำนวนค่านามเดี่ยวนที่สามารถจับคู่ได้ (ค่า)							
ช่วงคะแนน	0-	12.00-	13.20-	14.40-	15.60-	16.80-	19.20-	21.60-
	11.76	12.96	14.16	15.36	16.56	18.96	21.36	24.00
ช่วงร้อยละ	0-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-79	80-89	90-100
คนที่ 1							21	
							(87.50)	
คนที่ 2								22
								(91.67)
คนที่ 3								22
								(91.67)
คนที่ 4							20	
							(83.33)	
คนที่ 5							20	
							(83.33)	
ค่าเฉลี่ย								87.50

1.2 ความเข้าใจค่านามเดี่ยวนของเด็กนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรือง ที่มาจากรโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

ในการทดสอบการจับคู่บัตรภาพและบัตรคำ ผู้วิจัยทดสอบค่านามเดี่ยวนทั้งหมดจำนวน 24 คำ กับเด็กปกติ 10 คนที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรี พบว่านักเรียน 8 คน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8 และ 10 สามารถจับคู่แบบทดสอบค่านามได้ 24 คำ คิดเป็น ร้อยละ 100 ของค่านามเดี่ยวนทั้งหมด นักเรียนคนที่ 7 สามารถจับคู่แบบทดสอบค่านามเดี่ยวนได้ 17 คำ คิดเป็น ร้อยละ 70.83 ของค่านามเดี่ยวนทั้งหมด นักเรียนคนที่ 9 สามารถจับคู่แบบทดสอบค่านามเดี่ยวนได้ 22 คำ คิดเป็น ร้อยละ 91.67 ของค่านามเดี่ยวนทั้งหมด ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4

สรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มนี้มีความสามารถในการความเข้าใจค่านามเดี่ยวนเฉลี่ยร้อยละ 96.25 ของค่านามเดี่ยวนทั้งหมด จัดอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม

ตารางที่ 4 ตารางแสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย
รุ่งเรือง ที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

นักเรียนปกติ (นนทบุรี)	จำนวนค่านามเดี่ยวนักเรียนที่สามารถจับคู่ได้ (ค่า)							
	0-	12.00-	13.20-	14.40-	15.60-	16.80-	19.20-	21.60-
ช่วงคะแนน	0- 11.76	12.00- 12.96	13.20- 14.16	14.40- 15.36	15.60- 16.56	16.80- 18.96	19.20- 21.36	21.60- 24.00
ช่วงร้อยละ	0-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-79	80-89	90-100
คนที่ 1								24 (100)
คนที่ 2								24 (100)
คนที่ 3								24 (100)
คนที่ 4								24 (100)
คนที่ 5								24 (100)
คนที่ 6								24 (100)
คนที่ 7						17 (70.83)		
คนที่ 8								24 (100)
คนที่ 9								22 (91.67)
คนที่ 10								24 (100)
ค่าเฉลี่ย								96.25

1.3 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวของเด็กนักเรียนปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ในการทดสอบการจับคู่รูปภาพและบัตรคำ ผู้วิจัยทดสอบคำนามเดี่ยวทั้งหมดจำนวน 24 คำ กับเด็กนักเรียน 10 คน ที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี พบว่านักเรียนคนที่ 1 2 และ 6 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามได้ 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 87.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด นักเรียนคนที่ 3 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 66.67 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และนักเรียนคนที่ 4 และ 5 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 23 คำ คิดเป็น ร้อยละ 95.83 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด นักเรียนคนที่ 7 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 24 คำ คิดเป็น ร้อยละ 100 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด นักเรียนคนที่ 8 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 9 คำ คิดเป็น ร้อยละ 37.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และนักเรียนคนที่ 9 และ 10 สามารถจับคู่แบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 91.67 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด

สรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีก่อนนี้มี ความสามารถในการเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยร้อยละ 84.17 จัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดังแสดงไว้ใน ตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ตารางแสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามเดี่ยวนักเรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์
เด็กหญิงบ้านราชวิถี

นักเรียนปกติ (บ้านราชวิถี)		จำนวนค่านามเดี่ยวนักเรียนที่สามารถจับคู่ได้ (ค่า)						
ช่วงคะแนน	0-	12.00-	13.20-	14.40-	15.60-	16.80-	19.20-	21.60-
	11.76	12.96	14.16	15.36	16.56	18.96	21.36	24.00
ช่วงร้อยละ	0-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-79	80-89	90-100
คนที่ 1							21	
							(87.50)	
คนที่ 2							21	
							(87.50)	
คนที่ 3					16			
					(66.67)			
คนที่ 4								23
								(95.83)
คนที่ 5								23
								(95.83)
คนที่ 6							21	
							(87.50)	
คนที่ 7								24
								(100)
คนที่ 8	9							
	(37.50)							
คนที่ 9								22
								(91.67)
คนที่ 10								22
								(91.67)
ค่าเฉลี่ย								84.17

2. คำนามประสม

2.1 ความเข้าใจคำนามประสมของนักเรียนออทิสติกที่เรียนที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

ในการทดสอบการจับคู่รูปภาพและบัตรคำของเด็กออทิสติก ผู้วิจัยได้เลือกใช้คำประสมทั้งหมด 21 คำ ผลการทดลอง พบว่านักเรียนคนที่ 1 และ 4 สามารถทำแบบทดสอบได้ 19 และ 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.47 และ 100 ของคำนามประสมทั้งหมดตามลำดับ นักเรียนคนที่ 2 สามารถทำแบบทดสอบได้ 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 80.95 ของคำนามประสมทั้งหมด และนักเรียนคนที่ 3 และ 5 สามารถทำแบบทดสอบได้ 15 และ 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 71.42 และ 61.90 ของคำนามประสมทั้งหมด ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่านักเรียนจำนวน 3 คนสามารถเข้าใจคำนามประสมได้มากกว่าร้อยละ 80 ของคำนามประสมทั้งหมด ได้แก่ นักเรียนคนที่ 1, 2 และ 4 โดยสามารถเข้าใจคำนามประสมได้ร้อยละ 90.47, 80.95 และ 100 ของจำนวนคำนามประสมทั้งหมดตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนจำนวน 2 คน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 3 และ 5 มีความเข้าใจคำนามประสมน้อยกว่าร้อยละ 80 ของคำนามประสมทั้งหมด คือสามารถเข้าใจคำนามประสมได้ร้อยละ 71.42 และ 61.90 ของจำนวนคำนามประสมทั้งหมดตามลำดับ โดยเฉลี่ยนักเรียนออทิสติกสามารถเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 80.95 จัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

เราสามารถเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมของนักเรียนออทิสติกจากตารางที่ 3 และ 6 นักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดี อาจจะไม่สามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามประสมได้ดี เช่น นักเรียนคนที่ 3 และ 5 ที่สามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ร้อยละ 91.67 และ ร้อยละ 83.33 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด แต่สามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมได้ร้อยละ 71.42 และ 61.90 ของคำนามประสมทั้งหมดตามลำดับ

ส่วนนักเรียนคนที่ 1, 2 และ 4 ทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมได้ในเกณฑ์ดีมาก โดยสามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ร้อยละ 87.50, 91.67 และ 83.33 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด ตามลำดับ และสามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมได้ร้อยละ 90.47, 80.95 และ 100 ของคำนามประสมทั้งหมด ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่านักเรียนออทิสติกมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยร้อยละ 87.50 ของคำนามเดี่ยวที่ใช้ทดสอบ ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก และเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 80.95 ของคำนามประสมที่ใช้ทดสอบจัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก การที่นักเรียนออทิสติกเข้าใจคำนามเดี่ยวมากกว่าคำนามประสม ทั้งนี้เนื่องจากคำนามเดี่ยวเป็นคำที่พบบ่อยอีกทั้งยังมีความหมายที่ง่ายไม่ซับซ้อน เช่น บ้าน มด ในขณะที่คำนามประสมมีความหมายที่ซับซ้อนกว่า เช่น แม่น้ำ แม่มด เป็นต้น

ตารางที่ 6 ตารางแสดงผลการเก็บข้อมูลคำนามประสมของเด็กออทิสติก

นักเรียนออทิสติก	จำนวนคำนามประสมที่สามารถจับคู่ได้ (คำ)							
ช่วงคะแนน	0-10.29	10.50-11.34	11.55-12.39	12.60-13.44	13.65-14.49	14.70-16.59	16.80-18.69	18.90-21.00
ช่วงร้อยละ	0-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-79	80-89	90-100
คนที่ 1								19 (90.47)
คนที่ 2							17 (80.95)	
คนที่ 3						15 (71.42)		
คนที่ 4								21 (100)
คนที่ 5				13 (61.90)				
ค่าเฉลี่ย								80.95

2.2 ความเข้าใจคำนามประสมของนักเรียนปกติที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

ในการทดสอบการจับคู่บัตรภาพและบัตรคำของเด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรือง จากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยเลือกใช้คำนามประสมทั้งหมด 21 คำ ผลการทดลองพบว่านักเรียน 7 ใน 10 คน ที่อยู่ในลำดับการเก็บข้อมูลที่ 1-4, 6, 9 และ 10 สามารถทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 100 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 5 สามารถทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 90.45 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 7 สามารถทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 71.43 ของคำนามประสมทั้งหมด และนักเรียนคนที่ 8 สามารถทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 76.20 ของคำนามประสมทั้งหมด

โดยสรุปแล้วนักเรียนปกติที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี สามารถเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 93.80 ของคำนามประสมทั้งหมดจัดอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ตารางแสดงผลการเก็บข้อมูลค่านามประสมของเด็กนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน
โชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

นักเรียนปกติ (นนทบุรี)	จำนวนค่านามประสมที่สามารถจับคู่ได้ (ค่า)								
	ช่วงคะแนน	0-10.29	10.50-11.34	11.55-12.39	12.60-13.44	13.65-14.49	14.70-16.59	16.80-18.69	18.90-21.00
ช่วงร้อยละ	0-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-79	80-89	90-100	
คนที่ 1									21 (100)
คนที่ 2									21 (100)
คนที่ 3									21 (100)
คนที่ 4									21 (100)
คนที่ 5									19 (90.45)
คนที่ 6									21 (100)
คนที่ 7						15			(71.43)
คนที่ 8						16			(76.20)
คนที่ 9									21 (100)
คนที่ 10									21 (100)
ค่าเฉลี่ย									93.80

สามารถเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมของเด็กนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีได้ โดยดูจากจากรายที่ 4 และ 7

ผู้วิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามเดี่ยวและความเข้าใจคำนามประสมจัดอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม มีนักเรียนเพียงคนเดียวที่ทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวและคำนามประสมได้น้อย คือ นักเรียนคนที่ 7 สามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 70.83 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และทำแบบทดสอบคำนามประสมได้ 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 71.43 ของคำนามประสมทั้งหมด

ผู้วิจัยพบว่าเด็กนักเรียนปกติปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีส่วนใหญ่สามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวและคำนามประสมได้ดี แต่ผู้วิจัยพบว่าเด็กนักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ดีอาจไม่สามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมได้ดี โดยพบว่านักเรียนคนที่ 8 สามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวคิดเป็นร้อยละ 100 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด แต่สามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมได้ 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 76.20 จากคำนามประสมทั้งหมด

ทั้งนี้เด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรือง ที่เรียนในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวได้เฉลี่ยร้อยละ 95.42 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และมีความเข้าใจคำนามประสมได้เฉลี่ยร้อยละ 93.80 ของคำนามประสมทั้งหมด ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าเด็กส่วนใหญ่มีความเข้าใจคำศัพท์ทั้งคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเกณฑ์ดีเยี่ยม

2.3 ความเข้าใจคำนามประสมของนักเรียนปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ในการทดสอบการจับคู่บัตรภาพและบัตรคำของเด็กปกติ ผู้วิจัยได้เลือกใช้คำนามประสมทั้งหมด 21 คำ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนคนที่ 1 สามารถทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 80.95 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 2 สามารถทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 90.48 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 3 แบบทดสอบได้ร้อยละ 38.09 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 4 แบบทดสอบได้ร้อยละ 100 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 5 แบบทดสอบได้ร้อยละ 71.43 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 6 สามารถทำ

แบบทดสอบได้ร้อยละ 85.71 ของคำถามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 7 ทำแบบทดสอบได้ ร้อยละ 47.62 ของคำถามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 8 ทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 9.52 ของ คำถามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 9 ทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 80.95 ของคำถามประสม ทั้งหมด และนักเรียนคนที่ 10 ทำแบบทดสอบได้ร้อยละ 9.52 ของคำถามประสมทั้งหมด

สรุปได้ว่า โดยเฉลี่ยนักเรียนที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี สามารถเข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยร้อยละ 67.62 ของคำถามประสมทั้งหมด จัดอยู่ในเกณฑ์การ ให้คะแนนผ่าน ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ตารางแสดงความเข้าใจข้อมูลค่านามประสมของเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียน
สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

นักเรียนปกติ (บ้านราชวิถี)		จำนวนค่านามประสมที่สามารถจับคู่ได้ (คำ)						
ช่วงคะแนน	0- 10.29	10.50- 11.34	11.55- 12.39	12.60- 13.44	13.65- 14.49	14.70- 16.59	16.80- 18.69	18.90- 21.00
ช่วงร้อยละ	0-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-79	80-89	90-100
คนที่ 1							17 (80.95)	
คนที่ 2								19 (90.48)
คนที่ 3	8 (38.09)							
คนที่ 4								21 (100)
คนที่ 5						15 (71.43)		
คนที่ 6							18 (85.71)	
คนที่ 7	10 (47.62)							
คนที่ 8	2 (9.52)							
คนที่ 9							17 (80.95)	
คนที่ 10	2 (9.52)							
ค่าเฉลี่ย								67.62

เราสามารถเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมของเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี ได้โดยดูจากตารางที่ 5 และ 8 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ดีกว่าคำนามประสม โดยพบว่านักเรียนที่ไม่สามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามเดี่ยวก็จะไม่สามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามประสม เช่น นักเรียนคนที่ 8 มีความเข้าใจคำนามเดี่ยวน้อยที่สุดในจำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ คือ 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 37.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด ในขณะที่เดียวกัน สามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามประสมได้เพียง 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 9.52 ของคำนามประสมทั้งหมด นักเรียนคนที่ 3 สามารถทำแบบทดสอบได้น้อยรองจากนักเรียนคนที่ 8 โดยสามารถทำแบบทดสอบคำนามเดี่ยวได้ 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 66.67 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และสามารถทำแบบทดสอบความเข้าใจคำนามประสมได้ 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 38.09 ของคำนามประสมทั้งหมด

3. ประเภทของคำนามประสม

3.1 ประเภทของคำนามประสมที่นักเรียนออกทิสติกเข้าใจ

ในการทดลองนี้ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของคำนามประสมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง และคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม

ในการคัดเลือกคำนามประสม ผู้วิจัยคัดเลือกคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าโครง เดิมจำนวน 14 คำ ได้แก่คำว่า แม่สี แม่งาน แม่ทัพ แม่นม แม่น้ำ แม่กุญแจ แม่พระ แม่บ้าน ลูกไฟ ลูกกรง ลูกเรือ ลูกโลก พ่อเมือง พ่อครัว และคัดเลือกคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงจำนวน 7 คำ ได้แก่ แม่เหล็ก แม่มด แม่นาย พ่อมด ลูกเสือ ลูกน้ำ และลูกแก้ว ในอัตรา 2:1 เพื่อใช้ทดสอบเก็บข้อมูลกับนักเรียนออกทิสติก

จากการทดสอบพบว่านักเรียนสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงได้ดีกว่าคำนามประสมที่มีความหมายเค้าโครงเดิม คือ นักเรียนสามารถจับคู่คำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 82.85 จัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก สามารถจับคู่คำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปเล็กน้อยเฉลี่ยได้ร้อยละ 80.00 จัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ตารางแสดงประเภทของคำนามประสมที่นักเรียนออกทิสติกเข้าใจ

นักเรียนออกทิสติก	ความเข้าใจคำนามประสม	
	ความหมายผิดแปลกไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าโครงเดิม จำนวน 14 คำ	ความหมายผิดแปลกไป โดยสิ้นเชิง จำนวน 7 คำ
นักเรียนคนที่ 1	12	7
นักเรียนคนที่ 2	13	4
นักเรียนคนที่ 3	8	7
นักเรียนคนที่ 4	14	7
นักเรียนคนที่ 5	9	4
ค่าเฉลี่ย (ค่า)	11.2	5.8
ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	80.0	82.85

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่านักเรียนคนที่ 4 สามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมได้ทั้งหมดคือ 14 คำ และสามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงได้ทุกคำ คือ 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 ของคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิง นักเรียนคนที่ 1, 2, 3 และ 5 สามารถทำแบบทดสอบคำประสมประเภทที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมได้จำนวน 12, 13, 8 และ 9 คำ ตามลำดับ และสามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง ได้จำนวน 7, 4, 7 และ 4 คำ ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่าเด็กออทิสติกสามารถทำแบบทดสอบคำนามประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงได้ดีกว่าคำนามประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำนามประสมที่มีการเปลี่ยนแปลงความหมายไปโดยสิ้นเชิง ให้ความหมายใหม่ที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อน และง่ายต่อการทำความเข้าใจของนักเรียนออทิสติกมากกว่าคำประสมที่มีเค้าโครงเดิมอยู่ซึ่งอาจทำให้การตีความหมายคำนามประสมมีความซับซ้อนมากขึ้น

3.2 ประเภทของคำนามประสมในเด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรือง จากโรงเรียนใน
จังหวัดนนทบุรี

ตารางที่ 10 ตารางแสดงประเภทของคำนามประสมในเด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่
เรียนในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรีเข้าใจ

นักเรียนปกติ (นนทบุรี)	ความเข้าใจคำนามประสม	
	ความหมายผิดแปลกไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าโครงเดิม จำนวน 14 คำ	ความหมายผิดแปลกไป โดยสิ้นเชิง จำนวน 7 คำ
นักเรียนคนที่ 1	14	7
นักเรียนคนที่ 2	14	7
นักเรียนคนที่ 3	14	7
นักเรียนคนที่ 4	14	7
นักเรียนคนที่ 5	12	7
นักเรียนคนที่ 6	14	7
นักเรียนคนที่ 7	9	6
นักเรียนคนที่ 8	9	7
นักเรียนคนที่ 9	14	7
นักเรียนคนที่ 10	14	7
ค่าเฉลี่ย (ค่า)	12.8	6.9
ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	91.43	98.57

จากตารางพบว่านักเรียนปกติที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่เรียนในโรงเรียน
จังหวัดนนทบุรี จำนวน 7 คน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 1, 2, 3, 4, 6, 9 และ 10 สามารถทำแบบทดสอบ
คำนามประสมประเภทที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมได้ทุกคำคือ 14 คำ คิด
เป็นร้อยละ 100 ของคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม นักเรียน
คนที่ 5 ทำแบบทดสอบคำนามประสมประเภทที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครง
เดิมได้ 12 คำ นักเรียนคนที่ 7 และ 8 ทำแบบทดสอบคำนามประสมประเภทที่มีความหมายผิดแปลก
ไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมได้คะแนนเท่ากันคือ 9 คำ ในขณะที่นักเรียนจำนวน 9 คน ได้แก่
นักเรียนคนที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9 และ 10 สามารถที่จะทำแบบทดสอบคำนามประสมแบบที่มี

ความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงได้ทุกคำ คือ 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 ของค่านามประสมแบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง นักเรียนคนที่ 7 สามารถทำแบบทดสอบค่านามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงได้จำนวน 6 คำ

จากการทดสอบพบว่านักเรียนสามารถเข้าใจค่านามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงได้ดีกว่าค่านามประสมที่มีความหมายเค้าโครงเดิม กล่าวคือ นักเรียน สามารถจับคู่คำประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 98.57 จัดอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม แต่สามารถจับคู่ค่านามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปเล็กน้อยเฉลี่ยได้ร้อยละ 91.43 จัดอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม ดังตารางที่ 10

ทั้งนี้เหตุผลที่นักเรียนสามารถเข้าใจค่านามประสมที่เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงได้เฉลี่ยมากถึงร้อยละ 98.57 อาจเป็นเพราะคำที่มีการเปลี่ยนแปลงความหมายไปโดยสิ้นเชิง ให้ความหมายใหม่ที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อน และง่ายต่อการทำความเข้าใจของนักเรียนปกติมากกว่าคำประสมที่มีเค้าโครงเดิมอยู่ซึ่งอาจทำให้การตีความหมายค่านามประสมมีความ ซับซ้อนมากขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่เรียนในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรีและเด็กนักเรียนออทิสติกที่เรียนที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ผู้วิจัยพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มสามารถเข้าใจคำประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงได้ดีกว่าคำประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิมให้เห็นสอดคล้องกัน

3.3 ประเภทของค่านามประสมที่นักเรียนปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีเข้าใจ

จากตารางพบว่านักเรียนปกติที่เรียนในโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีจำนวน 2 คน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 2 และ 4 สามารถทำแบบทดสอบค่านามประสมประเภทที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมได้ทุกคำคือ 14 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 ของค่านามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม นักเรียนคนที่ 6 ได้คะแนนรองลงมาคือ 13 คำ นักเรียนคนที่ 1 และ 9 ได้คะแนนเท่ากันรองลงมาคือ 11 คะแนน นักเรียนที่ได้ 10 คะแนนมี 2 คน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 5 และ 10 นักเรียนคนที่ได้ 7 และ 5 คะแนน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 7 และ 3 ตามลำดับ และนักเรียนคนที่ 8 ได้คะแนนเป็น 0 คือไม่เข้าใจเลย

ผู้วิจัยไม่พบนักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบคำถามประสมแบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงได้ถูกต้องทุกคำ โดยนักเรียนคนที่มีคะแนนสูงสุดคือนักเรียนคนที่ 1, 4 และ 9 สามารถทำคะแนนได้ 6 คะแนน นักเรียนที่สามารถทำคะแนนได้ 5 คะแนน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 2, 5, 6 และ 10 นักเรียนคนที่ 3 และ 7 สามารถทำแบบทดสอบคำถามประสมแบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงได้จำนวนเท่ากัน โดยทำได้ 3 คำ นักเรียนที่ทำแบบทดสอบคำถามประสมแบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงได้คะแนนน้อยที่สุดคือนักเรียนคนที่ 8 ที่ทำได้ 2 คำ

จากการทดสอบพบว่านักเรียนสามารถเข้าใจคำถามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปเล็กน้อยเฉลี่ยได้ร้อยละ 67.86 ของคำถามประสมทั้งหมด ที่จัดอยู่ในเกณฑ์ผ่าน และนักเรียนทำได้ดีกว่าจับคู่คำถามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 65.71 ของคำถามประสมทั้งหมด ที่จัดอยู่ในเกณฑ์ผ่านเช่นกัน ดังตารางที่ 11

ผู้วิจัยพบว่านักเรียนปกติที่เรียนในโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำถามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงได้น้อยกว่าคำถามที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิม แตกต่างจากทั้งเด็กนักเรียนออทิสติกที่เรียนโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ และเด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้าน โชคชัยรุ่งเรืองที่เรียนในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรี ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจคำถามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงได้มากกว่าคำถามที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิม

ทั้งนี้เหตุผลที่นักเรียนสามารถเข้าใจคำถามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปเล็กน้อยเฉลี่ยมากกว่าคำถามที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง อาจเป็นเพราะคำถามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยยังคงแสดงความหมายเดิมทำให้ง่ายต่อการเข้าใจและการเรียนรู้ของ เด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีจึงอาจจะเข้าใจได้มากกว่าคำถามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ตารางที่ 11 ตารางแสดงประเภทของค่านามประสมของนักเรียนปกติที่เรียนในโรงเรียนสถาน
สงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีเข้าใจ

นักเรียนปกติ (บ้านราชวิถี)	ความเข้าใจค่านามประสม	
	ความหมายผิดแปลกไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าโครงเดิม จำนวน 14 คำ	ความหมายผิดแปลกไป โดยสิ้นเชิง จำนวน 7 คำ
นักเรียนคนที่ 1	11	6
นักเรียนคนที่ 2	14	5
นักเรียนคนที่ 3	5	3
นักเรียนคนที่ 4	14	6
นักเรียนคนที่ 5	10	5
นักเรียนคนที่ 6	13	5
นักเรียนคนที่ 7	7	3
นักเรียนคนที่ 8	0	2
นักเรียนคนที่ 9	11	6
นักเรียนคนที่ 10	10	5
ค่าเฉลี่ย (ค่า)	9.5	4.6
ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	67.86	65.71

4. เปรียบเทียบความเข้าใจค่านามประสม

กลุ่มเด็กที่ทำการทดสอบความเข้าใจค่านามประสมมีจำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ เด็กออทิสติกที่เรียนโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เด็กปกติที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี และเด็กปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ตารางที่ 12 แสดงผลเปรียบเทียบความเข้าใจค่านามของเด็กทั้ง 3 กลุ่ม ผลปรากฏว่าเด็กออทิสติกสามารถเข้าใจค่านามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงได้ร้อยละ 82.85 มากกว่าค่านามประสมแบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมที่สามารถเข้าใจได้ร้อยละ 80.00 จะเห็นว่าเด็กออทิสติกสามารถเข้าใจค่านามประสมทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 81.43 ของค่านามประสมทั้งหมด

เด็กนักเรียนปกติที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี สามารถเข้าใจคำถามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงร้อยละ 98.57 มากกว่า คำถามประสมแบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมที่สามารถเข้าใจได้ร้อยละ 91.43 จะเห็นว่า เด็กนักเรียนปกติที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัด นนทบุรี สามารถเข้าใจคำถามประสมทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 95.00 ของคำถามประสมทั้งหมด

เด็กนักเรียนที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านเด็กราชวิถีสามารถเข้าใจคำถาม ประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 65.71 น้อยกว่าคำถามประสม แบบที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมที่สามารถเข้าใจได้ร้อยละ 67.86 จะเห็น ว่า เด็กนักเรียนที่เรียนที่สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านเด็กราชวิถี สามารถเข้าใจคำถามประสม ทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 66.79 ของคำถามประสมทั้งหมด

ทั้งนี้เด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี สามารถ เข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยสูงสุดคือ สามารถเข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยร้อยละ 95.00 ของคำถาม ประสมทั้งหมด นักเรียนออสติกที่เรียนโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ สามารถเข้าใจคำถามประสม เฉลี่ยรองลงมาคือสามารถเข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยร้อยละ 81.43 ของคำถามประสมทั้งหมด นักเรียนที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านเด็กราชวิถีสามารถเข้าใจคำถามประสมได้ น้อยที่สุด สามารถเข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยร้อยละ 66.79 ของคำถามประสมทั้งหมด ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงผลเปรียบเทียบความเข้าใจค่านามประสมของนักเรียนทั้งสามกลุ่ม

กลุ่มนักเรียน	ความเข้าใจค่านามประสม		
	ความหมายผิดแปลก ไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าโครงเดิม จำนวน 14 คำ (เฉลี่ยร้อยละ)	ความหมายผิดแปลก ไปโดยสิ้นเชิง จำนวน 7 คำ (เฉลี่ยร้อยละ)	ค่านามประสม ที่สามารถเข้าใจ (เฉลี่ยรวมร้อยละ)
1. นักเรียนออกทัศนิก ที่เรียนโรงเรียน พิบูลประชาสรรค์	80.00	82.85	81.43
2. นักเรียนที่อาศัยใน หมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรือง ที่เรียนโรงเรียน จังหวัดนนทบุรี	91.43	98.57	95.00
3. นักเรียนที่เรียนโรงเรียน สถานสงเคราะห์ เด็กหญิงบ้านราชวิถี	67.86	65.71	66.79

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของข้อมูลวิจัย

1 เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสม

1.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสมในเด็กออทิสติก

จากตารางที่ 13 ค่า $P = 0.021$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง คือ เด็กออทิสติกมีความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบความแตกต่างความเข้าใจค่านามเดี่ยวและค่านามประสมในเด็กออทิสติก

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	17	21
Variance	10	1
Observations	5	5
Hypothesized Mean Difference	0	
df	5	
t Stat	-2.69679945	
P(T<=t) one-tail	0.021474016	

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

จากตารางที่ 14 ค่า $P = 0.001$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง คือ เด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	19.7	23.1
Variance	5.344444444	4.988888889
Observations	10	10
Hypothesized Mean Difference	0	
df	18	
t Stat	-3.344711762	
P(T<=t) one-tail	1.734063592	

1.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กที่เรียน
โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

จากตารางที่ 15 ค่า $P = 0.006$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง คือ เด็กที่เรียนโรงเรียน
สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมในเด็กที่เรียน
โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	20.2	12.9
Variance	20.17777778	48.54444444
Observations	10	10
Pooled Variance	34.36111111	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	18	
t Stat	2.784673378	
P(T<=t) one-tail	0.006115833	
t Critical one-tail	1.734063592	

2. เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม

2.1 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

จากตารางที่ 16 ค่า $P = 0.30$ แสดงว่า ขอมรับสมมติฐานหลัก คือ เด็กนักเรียนออทิสติก และเด็กนักเรียนที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ตารางที่ 16 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	21	20.2
Variance	1	20.17778
Observations	5	10
Hypothesized Mean Difference	0	
df	11	
t Stat	0.537193777	
P(T<=t) one-tail	0.300915447	

2.2 ความเข้าใจค่านามเดียวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

จากตารางที่ 17 ค่า $P = 0.34$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานหลัก คือ เด็กออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของค่านามเดียวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ตารางที่ 17 ความเข้าใจค่านามเดียวในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	21	23.1
Variance	1	4.988889
Observations	5	10
Pooled Variance	3.761538462	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	13	
t Stat	-1.97686	
P(T<=t) one-tail	0.034831662	
t Critical one-tail	1.770933383	

2.3 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

จากตารางที่ 18 ค่า $P = 0.045$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง คือ เด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีและเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทของคำนามเดี่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 18 ความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	23.1	20.2
Variance	4.988888889	20.17778
Observations	10	10
Hypothesized Mean Difference	0	
df	13	
t Stat	1.828037706	
P(T<=t) one-tail	0.045288114	
t Critical one-tail	1.770933383	

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กแต่ละกลุ่ม

3.1 เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กออทิสติก

ผลการศึกษพบว่า จากตารางที่ 19 ค่า $P = 0.0028$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง สรุปผลได้ว่า เด็กออทิสติกมีความเข้าใจประเภทของค่านามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กออทิสติก

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	11.2	5.8
Variance	6.7	2.7
Observations	5	5
Hypothesized Mean Difference	0	
df	7	
t Stat	3.93835477	
P(T<=t) one-tail	0.00280759	
t Critical one-tail	1.8945786	

3.2 เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

ผลการศึกษาพบว่า จากตารางที่ 20 ค่า $P = 3.09$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานแรก สรุปผลได้ว่า เด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของค่านามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	12.8	6.9
Variance	4.4	0.1
Observations	10	10
Pooled Variance	2.25	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	18	
t Stat	8.795200711	
P(T<=t) one-tail	3.09801	
t Critical one-tail	1.734063592	

3.3 เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่เรียนโรงเรียนสถาน สงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ผลการศึกษาพบว่า จากตารางที่ 21 ค่า $P = 0.0032$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง สรุป
ผลได้ว่า ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจ
ประเภทของค่านามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กที่เรียนโรงเรียน สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	9.5	4.6
Variance	19.38888889	2.044444
Observations	10	10
Hypothesized Mean Difference	0	
df	11	
t Stat	3.346965386	
P(T<=t) one-tail	0.003256251	
t Critical one-tail	1.795884814	

4. เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม

4.1 ความเข้าใจคำนามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ผลการศึกษาพบว่า จากตารางที่ 22 ค่า $P = 0.11$ แสดงว่า ขอมรับสมมติฐานแรก สรุปผลได้ว่า เด็กนักเรียนออทิสติกและเด็กนักเรียนที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามประสมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ตารางที่ 22 ความเข้าใจคำนามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	17	12.9
Variance	10	48.54444
Observations	5	10
Pooled Variance	36.68461538	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	13	
t Stat	1.235894058	
P(T<=t) one-tail	0.119182428	
t Critical one-tail	1.770933383	

4.2 ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

จากตารางที่ 23 ค่า $P = 0.04$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง สรุปผลได้ว่า เด็ก ออทิสติกและเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจประเภทของค่านามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 23 ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กออทิสติกเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัย รุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	17	19.7
Variance	10	5.344444
Observations	5	10
Pooled Variance	6.776923077	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	13	
t Stat	-1.893593956	
P(T<=t) one-tail	0.040374005	
t Critical one-tail	1.770933383	

4.3 ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

จากตารางที่ 24 ค่า $P = 0.006$ แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานรอง สรุปผลได้ว่า เด็กที่อาศัยในหมู่บ้านโขกษัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีและเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจประเภทของค่านามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 24 ความเข้าใจค่านามประสมในเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่มาจากหลากหลายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

t-Test: Two-Sample Assuming Unequal Variances		
	Variable 1	Variable 2
Mean	19.7	12.9
Variance	5.344444444	48.54444
Observations	10	10
Hypothesized Mean Difference	0	
df	11	
t Stat	2.929269287	
P(T<=t) one-tail	0.006854161	
t Critical one-tail	1.795884814	

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมโดยเปรียบเทียบเด็กทั้งสามกลุ่ม

5.1 เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม

จากตารางที่ 25 ค่า $P = 0.14$ แสดงว่า ขอมรับสมมติฐานหลัก สรุปผลได้ว่า เด็กทั้งสามกลุ่มไม่มีความแตกต่างในความเข้าใจคำนามเดี่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม

ANOVA						
Source of Variation	SS	df	MS	F	P-value	Fcrits
Between Groups	43.74	2	21.87	2.087375	0.147891	3.443357
Within Groups	230.5	22	10.47727			
Total	274.24	24				

5.2 เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมในเด็กสามกลุ่ม

จากตารางที่ 26 ค่า $P = 0.01$ แสดงว่า ขอมรับสมมติฐานรอง สรุปผลได้ว่า เด็กทั้งสามกลุ่มมีความแตกต่างในความเข้าใจคำนามประสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมในเด็กสามกลุ่ม

ANOVA						
Source of Variation	SS	df	MS	F	P-value	Fcrits
Between Groups	233.16	2	116.58	4.885257	0.017554	3.443357
Within Groups	525	22	23.86364			
Total	758.16	24				

อภิปรายผล

1. อภิปรายผลค่านามเดี่ยว

ผู้วิจัยพบว่าเด็กออทิสติกสามารถทำแบบทดสอบค่านามเดี่ยวได้สูง เฉลี่ยร้อยละ 87.50 ของค่านามเดี่ยวทั้งหมด สอดคล้องกับงานวิจัยของรัชนี (2532) ในการศึกษาของรัชนี พบว่าเด็กออทิสติกสามารถเข้าใจค่านามเดี่ยวได้ดี โดยเฉพาะในหมวดของสัตว์ และสิ่งของซึ่งส่วนใหญ่เป็นค่านามที่ใกล้ตัวเด็ก ได้แก่คำว่า หมา แมว ปลา นก ไข่ ในหมวดค่านามชื่อสัตว์ เช่นคำว่า รถ เรือ โตะ ประตู่ โทรทัศน์ ดินสอ ในหมวดค่านามชื่อสิ่งของ

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลค่านามเนื่องจากเด็กออทิสติกมีความเข้าใจค่านามใกล้ตัวได้ดี เช่นคำว่า แม่ พ่อ มด น้ำ เป็นต้น

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลความเข้าใจค่านามเดี่ยวจากเด็กสามกลุ่ม ได้แก่ เด็กออทิสติกที่เรียนที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์จำนวน 5 คน ทั้งเด็กปกติที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี และเด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านราชวิถี มีจำนวนเท่ากันคือ 10 คน พบว่ามีจำนวนคำศัพท์ที่เด็กออทิสติกเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 87.50 ของค่านามเดี่ยวทั้งหมด เด็กปกติที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีสามารถเข้าใจค่านามเดี่ยวได้ร้อยละ 96.25 ของค่านามเดี่ยวทั้งหมด และเด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านราชวิถีสามารถเข้าใจค่านามเดี่ยวได้ร้อยละ 84.17 ของค่านามเดี่ยวทั้งหมด

จะเห็นว่าเด็กปกติที่อยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจค่านามเดี่ยวได้ดีกว่าเด็กทั้งสามกลุ่ม เด็กออทิสติกที่เรียนในโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์มีความเข้าใจค่านามเดี่ยวรองลงมา เด็กปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีสามารถเข้าใจค่านามเดี่ยวได้น้อยที่สุด ผู้วิจัยพบว่าการที่เด็กออทิสติกได้รับการกระตุ้นพัฒนาการ ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคุณครูที่โรงเรียน ได้รับความเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่บ้าน สามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพความเข้าใจและพัฒนาการทางคำศัพท์ที่ดีได้

ทั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กออทิสติกที่เรียนที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์สามารถเข้าใจค่านามเดี่ยวได้ดีกว่าเด็กที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี เป็นไปได้สูงว่าการ

กระตุ้นพัฒนาการ และการได้รับความเอาใจใส่สม่ำเสมอจากครอบครัวที่บ้าน และคุณครูที่โรงเรียน น่าจะเป็นส่วนสำคัญหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาการด้านภาษาของเด็กออทิสติก

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนาม เด็กในวัย 7-8 ปีสามารถเรียนรู้ และมีความสามารถเข้าใจคำศัพท์ได้ดี ถ้าหากได้รับความเอาใจใส่และการดูแลอย่างใกล้ชิดก็จะทำให้สามารถเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม ครอบครัวและคุณครูเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยพัฒนาคำศัพท์ของเด็กในวัยนี้

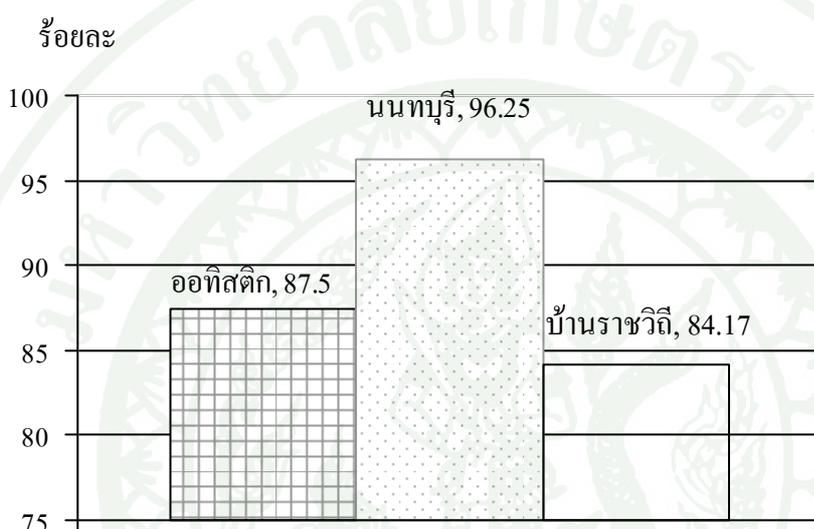
1.1 อภิปรายผลการเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กแต่ละกลุ่ม

เด็กออทิสติกเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนใน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี และเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่เรียนใน โรงเรียนจังหวัดนนทบุรี และเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีผู้วิจัยพบว่ามีความเข้าใจคำนามเดี่ยวไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยคาดว่าเด็กปกติสามารถเข้าใจคำนามประสมได้ดีกว่าเด็กออทิสติก จากภาพแสดงความเข้าใจคำนามเดี่ยวของเด็กทั้งสามกลุ่มภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าเด็กปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองในจังหวัดนนทบุรีที่สามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้สูงสุดคือร้อยละ 96.25 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดีกว่าเด็กออทิสติกที่เข้าใจคำนามเดี่ยวย้อยละ 87.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด ในขณะที่เด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านเด็กหญิงราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวได้น้อยกว่าเด็กออทิสติก โดยสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวย้อยละ 84.17 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด ดังแผนภาพที่ 3 แสดงความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม

จากการเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกษัยรุ่งเรืองที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีเปรียบเทียบกับเด็กออทิสติกที่เรียนโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ผู้วิจัยพบว่าผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือคาดว่าเด็กปกติจะสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดีกว่าเด็กออทิสติก และพบว่าสอดคล้องกับ รัชนี สุภวัตรจริยากุล (2532: 19) ที่ได้รวบรวมการเข้าใจคำนามของเด็กปกติและสรุปว่า “คำนามเป็นคำประเภทแรกที่เด็กปกติเรียนรู้ เพราะเป็นคำศัพท์ที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เป็นคำที่มีรูปธรรม สัมผัสได้ และมีความหมายในตัวเองทำให้เข้าใจได้ง่าย”

เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กปกติที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์ เด็กหญิงบ้านราชวิถีและเด็กออทิสติกที่เรียน โรงเรียนพินุลประชาสรรค์ ผู้วิจัยพบว่าผลที่ได้ไม่ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้วิจัยคาดว่าเด็กปกติจะสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดีกว่าเด็ก ออทิสติก แต่จากผลการทดลองพบว่าเด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราช วิถีเข้าใจคำนามเดี่ยวน้อยกว่าเด็กออทิสติก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยทางสังคมอื่นๆ เช่น การได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว หรือการได้รับการดูแลจากคุณครูที่โรงเรียนที่อาจไม่ทั่วถึง

ภาพที่ 3 ความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวในเด็กสามกลุ่ม

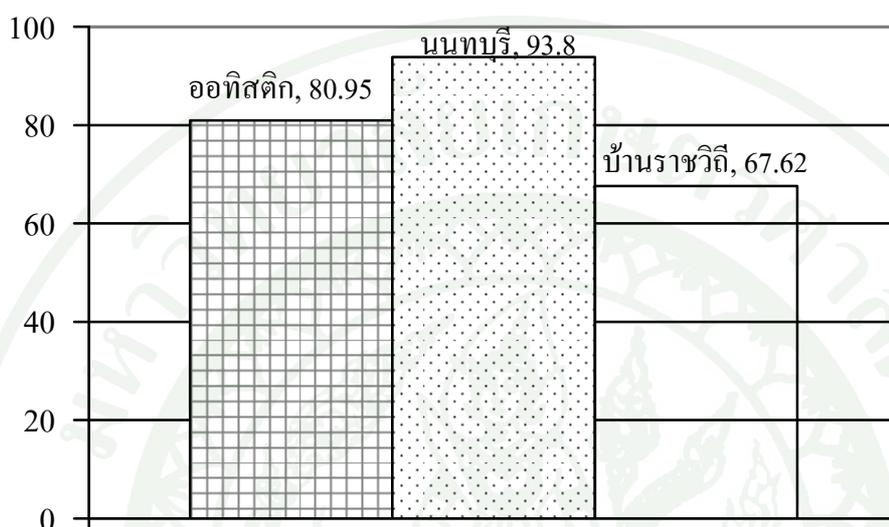
2. อภิปรายผลคำนามประสม

ผู้วิจัยยังไม่พบการศึกษาอย่างจริงจังด้านคำนามประสม อย่างไรก็ตาม สืบค้นจาก สิงห์น้อย (2546: 82-101) ได้ทำการศึกษาประเภทของคำนามประสมและเรียบเรียงคำนามประสมออกเป็นหมวดหมู่ที่น่าสนใจ ดังแสดงไว้บางส่วนในเนื้อหาบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์นี้

ผู้วิจัยพบว่าผลที่ได้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยผู้วิจัยคาดว่าเด็กออทิสติกจะสามารถเข้าใจคำนามประสมได้น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กปกติทั้งสามกลุ่ม แต่จากการวิจัยพบว่าเด็กนักเรียนออทิสติกสามารถเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยทั้งหมดร้อยละ 80.95 ของคำนามประสมทั้งหมด น้อยกว่าเด็กนักเรียนปกติที่เรียนในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรีที่สามารถเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 93.80 ของคำนามประสมทั้งหมด แต่สามารถเข้าใจคำนามประสมได้มากกว่า

นักเรียนปกติที่เรียนใน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีที่สามารถเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 67.62 ของคำนามประสมทั้งหมด ดังแผนภาพแสดงความเข้าใจคำนามประสมที่ 4

ร้อยละ

ภาพที่ 4 ความแตกต่างของความเข้าใจคำนามประสมในเด็กสามกลุ่ม

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กออทิสติกได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่บ้าน และจากคุณครูที่โรงเรียน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเพิ่มพัฒนาการการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กออทิสติก

2.1 อภิปรายผลความเข้าใจประเภทของคำนามประสม

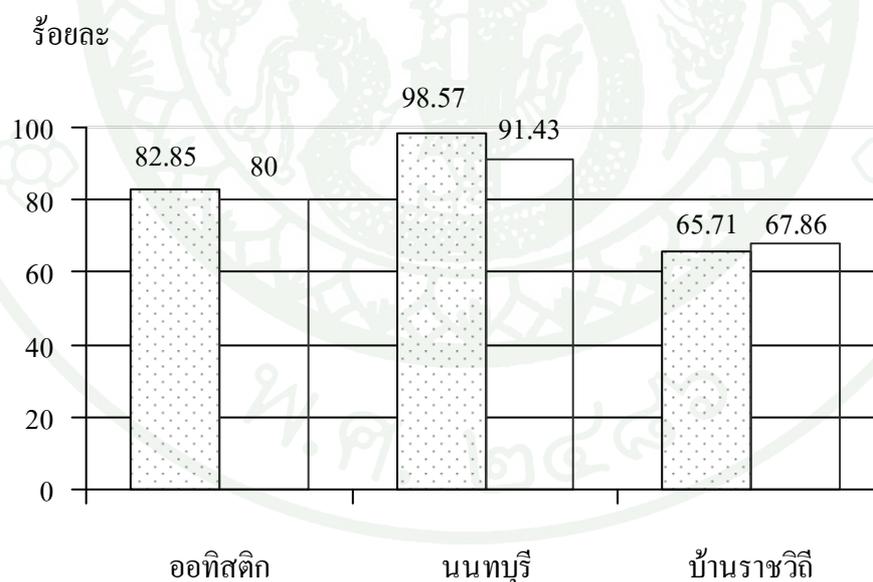
ผู้วิจัยแบ่งประเภทของคำนามประสมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม และคำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เด็กนักเรียนออทิสติกสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงได้ร้อยละ 82.85 จากคำนามประสมทั้งหมด ซึ่งมากกว่าคำนามประสมแบบที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครงเดิมที่เข้าใจร้อยละ 80.00 ของคำนามประสมทั้งหมด การที่เด็กออทิสติกสามารถเข้าใจคำนามประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงอาจเพราะคำประเภทนี้มี

การเปลี่ยนแปลงความหมายไปโดยสิ้นเชิง ทำให้เกิดความหมายใหม่ที่มีความชัดเจน ไม่ซับซ้อน
ง่ายต่อการทำความเข้าใจมากกว่าค่านามประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปแต่ยังมีเค้าโครง
เดิม ค่านามประสมประเภทนี้อาจทำให้มีการตีความที่ซับซ้อน ยากเกินความเข้าใจของเด็กออทิสติก

เด็กปกติที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีสามารถเข้าใจค่านามประสมที่มีความหมาย
เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงเหมือนกับเด็กออทิสติก โดยสามารถเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 98.57 ของค่านาม
ประสมทั้งหมด ในขณะที่สามารถเข้าใจค่านามประสมประเภทที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิม
แต่ยังมีเค้าโครงเดิมเฉลี่ยร้อยละ 91.43 ของค่านามประสมทั้งหมด

ในขณะที่เด็กปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีสามารถเข้าใจ
ค่านามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 65.71 ของค่านามประสมทั้งหมด
และสามารถเข้าใจค่านามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมเฉลี่ย
ร้อยละ 67.86 ของค่านามประสมทั้งหมด ดังภาพ 3 ที่แสดงความเข้าใจของประเภทของค่านามประสม
ในเด็กทั้งสามกลุ่ม

ภาพที่ 5 ความแตกต่างของความเข้าใจประเภทของค่านามประสมในเด็กสามกลุ่ม

เราจึงสามารถสรุปได้ว่าทั้งเด็กออทิสติกและเด็กปกติที่อยู่ในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มา
จากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี มีความเข้าใจค่านามประสมไปในทิศทางเดียวกันคือ เข้าใจค่านาม
ประสมที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ได้ดีกว่าค่านามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงแต่

ยังมีเค้าโครงเดิม ในขณะที่เด็กปกติที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดปกติไปจากเดิม โดยสิ้นเชิงได้น้อยกว่าคำนามประสมที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความเข้าใจคำนามเดี่ยวที่มีพื้นฐานที่แตกต่างกัน จึงทำให้ความเข้าใจประเภทของคำศัพท์ที่มีความแตกต่าง

2.2 อภิปรายผลการเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมในเด็กแต่ละกลุ่ม

ผู้วิจัยพบว่าเด็กออทิสติกเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียนใน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี และเด็กที่อาศัยในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่เรียนใน โรงเรียนจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกัน

เด็กออทิสติกเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองในจังหวัดนนทบุรีผู้วิจัยพบว่ามีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกัน

เด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองในจังหวัดนนทบุรีเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีผู้วิจัยพบว่ามีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความแตกต่างของการได้รับการเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่บ้านและสถานศึกษาที่แตกต่างกันอาจส่งผลต่อการพัฒนาการในการเรียนรู้และพัฒนาคำศัพท์ของเด็ก

2.3 อภิปรายผลการเปรียบเทียบประเภทของความเข้าใจคำนามประสมในเด็กแต่ละกลุ่ม

ผู้วิจัยพบว่าเด็กทั้งสามกลุ่มมีการเข้าใจประเภทของคำนามประสมแตกต่างกัน ทั้งนี้เด็กทั้งสามกลุ่มอาจมีข้อจำกัดในความเข้าใจคำนามประสมทั้งสองประเภทเนื่องจากคำนามประสมประเภทที่มีความหมายเปลี่ยนไปเล็กน้อยนั้นจะยังคงสื่อความหมายของคำนามเดิมอาจทำให้เด็กสับสนกับความหมายใหม่ของคำนามประสมที่ยังมีเค้าโครงความหมายเดิม สอดคล้องกับงานวิจัยของรัชณีที่พบว่า เด็กออทิสติกมีข้อจำกัดในการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความเชื่อมโยงหรือสัมพันธ์กัน ในขณะที่คำนามประสมแบบที่มีความหมายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงจะให้ความหมายใหม่ที่ไม่เหลือเค้าโครงความหมายเดิม เด็กจึงต้องใช้เวลาทำความเข้าใจและเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ซึ่งอาจมีผลต่อความเข้าใจคำนามประสมในสองประเภทนี้

2.4 อภิปรายผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสม

ผู้วิจัยพบว่าเด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน โดยเด็กออทิสติกมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน โดยสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยทั้งหมดร้อยละ 87.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 80.95 ของคำนามประสมทั้งหมด

เด็กนักเรียนที่เรียนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขยรุ่งเรืองจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน โดยสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยทั้งหมดร้อยละ 96.25 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 93.80 ของคำนามประสมทั้งหมด

เด็กที่เรียน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมแตกต่างกัน โดยสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยทั้งหมดร้อยละ 84.17 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด และเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 67.62 ของคำนามประสมทั้งหมด

ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กทั้งสามกลุ่มมาจากสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่บ้าน และจากคุณครูที่โรงเรียนต่างกัน จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปเก็บข้อมูลเด็กนักเรียนออทิสติกที่เรียน โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ในหนึ่งห้องเรียนมีนักเรียนทั้งหมด 7 คน เป็นนักเรียนออทิสติก 5 คน และปัญญาอ่อน 2 คน มีครูที่เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการพัฒนาเด็กพิเศษ 1 คน และครูพี่เลี้ยงดูแลอีก 1 คน ในขณะที่เด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมาจากพื้นฐานครอบครัวที่มีปัญหา เช่น ไม่มีพ่อแม่ดูแล หรือ ถูกกระทำทารุณกรรม โดยในห้องเรียนมีเด็กปกติจำนวน 10 คน มีครูประจำชั้น 1 คน คอยดูแล สิ่งเหล่านี้ทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน

2.5 อภิปรายผลการเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามเดี่ยวระหว่างเด็กสามกลุ่ม

ผู้วิจัยพบว่าเด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เป็นเพราะคำนามเดี่ยวเป็นคำนามใกล้เคียง ทำให้เด็กสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดี อีกทั้งคำนามเดี่ยวที่นำมาทดสอบสามารถสื่อเป็นรูปภาพได้ชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของรัชณีที่พบว่า เด็กออทิสติกจะ

สามารถเข้าใจคำศัพท์ที่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ดี ดังนั้นคำที่เด็กออกทิสติกพูดได้ส่วนใหญ่ จึงเป็นคำนาม เพราะคำนามมีรูปร่างที่มองเห็นและสัมผัสได้

2.6 อภิปรายผลการเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมระหว่างเด็กสามกลุ่ม

ผู้วิจัยพบว่าเด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกัน โดยพบว่าเด็กปกติ ที่มาจากหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีสามารถเข้าใจคำนามประสมได้ สูงสุด เด็กออทิสติกที่เรียนที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์สามารถเข้าใจคำนามประสมได้รองลงมา เด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีสามารถเข้าใจคำนามประสมได้น้อย ที่สุด

ทั้งนี้คำนามประสม เป็นคำเกิดใหม่ที่ให้ความหมายใหม่ ทำให้ต้องมีการเรียนรู้ ความหมายและคำศัพท์ใหม่ เด็กจึงมีการเรียนรู้คำนามประสมแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนออกทัศนคติมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวมากกว่าคำนามประสม โดยสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยร้อยละ 87.50 จากคำนามเดี่ยวทั้งหมด ในขณะที่นักเรียนออกทัศนคติมีความเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 80.95 จากคำนามประสมทั้งหมด ทั้งนี้ นักเรียนออกทัศนคติสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 82.85 จากคำนามประสมทั้งหมด เข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าเดิมให้เห็นเฉลี่ยร้อยละ 80.00 จากคำนามประสมทั้งหมด

นักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่เรียนใน โรงเรียนจังหวัดนนทบุรี มีความเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยร้อยละ 96.25 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด มีความเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 93.80 จากคำนามประสมทั้งหมด โดยมีความเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมเฉลี่ยร้อยละ 91.43 ของคำนามประสมทั้งหมด และสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 98.57 ของคำนามประสมทั้งหมด

นักเรียนปกติที่เรียนใน โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยร้อยละ 84.17 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด มีความเข้าใจคำนามประสมเฉลี่ยร้อยละ 67.62 จากคำนามประสมทั้งหมด โดยมีความเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครงเดิมเฉลี่ยร้อยละ 67.86 ของคำนามประสมทั้งหมด และสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงเฉลี่ยร้อยละ 65.71 ของคำนามประสมทั้งหมด

เด็กนักเรียนปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรืองที่เรียน โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวได้ดีที่สุดคือเฉลี่ยร้อยละ 96.25 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด รองลงมาคือ นักเรียนออกทัศนคติที่เรียน โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ มีความเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยร้อยละ 87.50 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด ในขณะที่นักเรียนปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวเฉลี่ยน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 84.17 ของคำนามเดี่ยวทั้งหมด

เด็กนักเรียนปกติที่อยู่ในหมู่บ้าน โขกชัยรุ่งเรือง ที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีมีความเข้าใจคำถามประสมได้ดีที่สุดเฉลี่ยร้อยละ 93.80 ของคำถามประสมทั้งหมด รองลงมาคือ นักเรียนออทิสติกมีความเข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยร้อยละ 80.95 ของคำถามประสมทั้งหมด ในขณะที่นักเรียนปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำถามประสมเฉลี่ยร้อยละ 67.62 ของคำถามประสมทั้งหมด

เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำถามเดี่ยวและคำถามประสมของเด็กออทิสติกและเด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีพบว่าเด็กออทิสติกมีความเข้าใจคำถามเดี่ยวและคำถามประสมได้ดีกว่าเด็กปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

ผู้วิจัยพบว่าเด็กทั้งสามกลุ่มสามารถเข้าใจคำถามเดี่ยวได้ดี แต่ก็พบว่าเด็กทั้งสามกลุ่มมีความสามารถเข้าใจคำถามประสมได้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเด็กปกติที่เรียนที่โรงเรียนสถานสงเคราะห์บ้านเด็กหญิงราชวิถีมีความเข้าใจคำถามประสมได้น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กสามกลุ่ม อาจเพราะเมื่อเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นปัจจัยทางสังคมหรือการกระตุ้นจากทางครอบครัวอาจมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้และพัฒนาคำศัพท์ของเด็กได้อย่างรวดเร็ว

ทั้งนี้ทางโรงเรียนหรือผู้ปกครองควรมีการกระตุ้นพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กอย่างใกล้ชิด โดยสามารถนำรูปภาพมาใช้เพื่อเพิ่มคำศัพท์ให้เด็กได้เรียนรู้และเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผู้ปกครองที่บ้านมีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือและพัฒนาเด็ก เพราะผู้วิจัยพบว่าการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองและคุณครูที่โรงเรียนเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาและการเพิ่มคำศัพท์ของเด็กออทิสติก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการทำงานวิจัย

งานวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกมีน้อย ผู้วิจัยคาดหวังว่าในอนาคตจะมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกในเชิงภาษาศาสตร์และการเรียนรู้เพื่อสามารถที่จะพัฒนาไปสู่การประยุกต์ใช้เพื่อเสริมสร้างคลังคำศัพท์และเพิ่มการเรียนรู้คำศัพท์ให้แก่เด็กออทิสติกได้

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจคำศัพท์กับเด็กหลากหลายกลุ่ม เช่น เด็กที่มีความต้องการพิเศษด้านอื่นๆ เพื่อสามารถนำแนวทางการวิจัยมาพัฒนาและเพิ่มคำศัพท์แก่เด็กได้

2. ควรมีการพัฒนา และวิจัยเพิ่มเติมในส่วนของคำศัพท์ประเภทอื่นๆ เช่น คำที่มีความหมายตรงข้าม หรือคำบุพบทต่างๆ เพราะเด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีปัญหาในการทำความเข้าใจคำเหล่านี้

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็ก เพื่อจะได้จำกัดปัจจัยเหล่านั้นให้แคบลง เช่น ศึกษาการเรียนรู้คำศัพท์ที่โรงเรียน หรือการเรียนรู้คำศัพท์ที่บ้านว่ามีผลหรือต่างกันอย่างไรกับพัฒนาการการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ของเด็ก

4. การดูแลเอาใจใส่ การเล็งดู มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก ดังจะเห็นได้จากเด็กที่เรียนโรงเรียนบ้านราชวิถีมีความเข้าใจคำนามเดี่ยวและคำนามประสมน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กออทิสติก และเด็กปกติที่เรียนที่อาศัยในหมู่บ้านโชคชัยรุ่งเรืองที่มาจากโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ปัจจัยอื่นๆที่อาจมีผลต่อความสามารถในความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอาจมาจากปัจจัยทางสังคม ครอบครัว หรือปัจจัยอื่นๆ ทั้งนี้ควรมีการศึกษาให้ชัดเจนและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กิติมา อินทร์พรชัย. 2552. วิทยาน่วยคำ. ภาควิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์. คณะมนุษยศาสตร์.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กุลวดี ทดแทนคุณ และธนู ทดแทนคุณ. 2549. ภาษาไทย 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
โอเดียนสโตร์.

กระทรวงศึกษาธิการ. 2544. คู่มือสำหรับผู้ปกครองบุคคลออทิสติก. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา.

จินดา เสงสมบูรณ์. 2542. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. ม.ป.ท.

จิริสิริ เกษมสินธุ์, ปัทมา กิตติถาวร และ อุบล สรรพชญพงษ์. 2546. เป็นใครมาจากไหนก็ไม่รู้.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน. แปลจาก Donna Williams. 1992. **Nobody
Nowhere.** United State of America: Times Book.

ชาญวิทย์ พรนภดล. 2545. การประชุมวิชาการระดับชาติ เรื่อง ครู หมอ พ่อแม่: มิติแห่งการพัฒนา
ศักยภาพบุคคลออทิสติก. ม.ป.ท.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2550. เทคนิคการใช้สติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: บริษัทไทเนรมิตรกิจ
อินเตอร์โปรเกรสซิฟ จำกัด.

ฉลวย บุญประเสริฐ. 2531. การศึกษาวิเคราะห์ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย.

นิตยา ร่ำรวย. 2531. การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

เบญญา ชลธารันนท์ และศรีสมร กสิวัฒน์. 2538. แนวทางการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก
และครอบครัว. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการข่าว.

บุญยงค์ เกศเทศ. 2532. คำไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2539. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2540. สัมฤทธิผลในการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยโดยใช้แนวคิดและวิธีการทางภาษาศาสตร์และภาษาจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ, มยุรี อนันตมงคล, สุปราณี ดาราฉาย. (บรรณาธิการ). 2539. ภาษาไทย 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพ็ญแข ลิ้มศิลา. 2530. เด็กออทิสซึมใน: จิตเวชเด็กสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

บุญฤทธิ์ จาตุมาระ. 2539. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพมหานคร: บริษัทอักษรเจริญทัศน์ จำกัด.

ผดุง อารยะวิญญู. 2544. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (Learning Disabilities). กรุงเทพมหานคร: บริษัทไร่ไทยเพรส จำกัด.

รจนา ทรรทรานนท์. 2527. เด็กออทิสติก: คำแนะนำสำหรับบิดามารดาและนักวิชาการ. ม.ป.ท.

รจนา ทรรทรานนท์. 2528. “ภาษาและการพูดของเด็กออทิสติก.” วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ 2 (3): 43-49.

รัชณี สุภวัตรจริยากุล. 2532. ความเข้าใจและการพูดค่านามของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

รัตโนทัย พลับรู้อกร และคณะ. 2548. “การศึกษาแนวโน้มของเด็กออทิสติกในสถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาตินี้.” วารสารจดหมายเหตุทางแพทย์ แพทยสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ 7 (88): 891-897.

- วิจิต สุทธิโส. 2545. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของครอบครัวกับความพร้อมของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมสงเคราะห์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิโร เฟิงส์สวัสดิ์. 2553. สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Applied Statistics for Social Science Research). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วิโรจน์ ลี้วงศ์สถาพร. 2552. “การกำหนดระดับคะแนนแบบอิงมาตรฐาน.” นิตยสารสสวท (พฤศจิกายน-ธันวาคม 2552): 62-64.
- วัฒน์คนัย ชาญชัย. 2552. บทบาทพ่อแม่ในการดูแลลูกที่มีอาการออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสตรีศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วาสนี วิพัทนะพร. 2553. “การสื่อสารกับเด็กออทิสติกโดยใช้รูปภาพ.” นิตยสารสสวท (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2553): 81-82.
- ศรีเรื่อน แก้วกั้งवाल. 2545. จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: หมอชาวบ้าน.
- ศิริลักษณ์ ห่วงเจริญ. 2551. การใช้ประโยคภาษาไทยของเด็กประถมวัยในโรงเรียนนานาชาติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาปฐมวัยศึกษา. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เศรษฐเวช เวชกามา. 2551. การนำเสนอผลงานและเสวนาทางวิชาการด้านออทิสติกระหว่างวันที่ 18-19 มกราคม 2551 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น: หจก. โรงพิมพ์พิมพ์คลังนานาชาติ.
- ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ การทรวงศึกษาธิการ. 2543. การพัฒนาเด็กออทิสติก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2540. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

สุชาดา อัครสิริธีรกุล. 2552. “วันนี้และวันต่อไปของเด็กออทิสติก.” นิตยสารดวงใจพ่อแม่ (กุมภาพันธ์ 2552): 84-86.

สมทรง ต้นประเสริฐ รัตโนทัย พลับรู้งการ และวิไลรัตน์ ชัชชวลิตสกุล. 2546. **คู่มือคุณครูสำหรับช่วยเหลือเด็กออทิสติก.** กรุงเทพฯ: ชัยเจริญ.

อุปกิตศิลปสาร. 2546. **หลักภาษาไทย.** กรุงเทพมหานคร: บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

อัจฉรีย์ จันทลักษณ์. 2544. **สติดีอย่างง่ายไว้กังวล.** วิชาสติ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (บางเขน).

อัญชลี สิงห์น้อย. 2546. **ค่านามประสมศาสตร์และศิลป์ในการสร้างคำไทย.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bryna, S. 1996. **The world of autistic child.** New York: Oxford University Press, Inc.

Edward, F. 1989. **Language it's structure and use.** Florida: Harcourt Brance & Company.

Steven, P. 1995. **The Language Instinct by Steven Pinker.** Ohio: HarperPerennial.

ภาคผนวก ก
แบบทดสอบการเลือกคำนาม

ทดสอบการเลือกคำนาม

แบบทดสอบความเข้าใจในการรับภาษาแม่

อายุ.....7.....ปี.....6.....เดือน

เพศ.....ชาย.....

เรียนในระดับชั้น.....ประถมศึกษาปีที่ 1.....

เรียนวิชาภาษาไทยมาเป็นระยะเวลา.....4.....ปี

สถานศึกษาปัจจุบัน.....โรงเรียนประถมตวงวิช.....

แบบทดสอบประเมินความเข้าใจ

อธิบายความหมายของคำต่อไปนี้

แม่.....คือแม่ปู้ก.....

น้ำ.....เอาไว้กิน.....

พ่อ.....คือพ่อหมึก.....

ตา.....พ่อเต่า/อยู่บนหน้าเอาไว้ดู.....

มด.....ครุมม/มดที่อยู่บนพื้น/ANT.....

บ้าน.....บ้านแม่เต่า เอาไว้นอน.....

อธิบายความหมายของคำประสม

แม่น้ำ...ว่ายนํ้า มีปลา.....

แม่มด...-.....

พ่อตา...-.....

น้ำตา...ไหลมาจากหน้าเวลาร้องไห้.....

พ่อบ้าน...-.....

แม่บ้าน...-.....

อธิบายความแตกต่าง

แม่-พ่อ มีความแตกต่างกันอย่างไร

....ไม่เหมือนกัน เพราะพ่อคือพ่อหมึก แม่คือแม่ปู้ก.....

ภาคผนวก ข

ทดสอบเครื่องมือความเข้าใจคำถามประสมของเด็กออทิสติก

ทดสอบเครื่องมือ

เก็บข้อมูลเบื้องต้นเพื่อประกอบการทำวิจัย เก็บข้อมูลเด็กออทิสติกอายุ 7-8 ขวบปี ดังนี้

1. น้องเอ

สามารถจับคู่คำนามเดี่ยวได้ 10 คำ เวลาที่ใช้ 5 นาที
 สามารถจับคู่คำนามประสมได้ 10 คำ เวลาที่ใช้ 23 นาที
 หมายเหตุ น้องไม่ค่อยสนใจแต่อยากจับคู่ (อาจเป็นเพราะทำตามเพื่อนๆ) แต่เมื่อเริ่มทำไป
 สักพัก น้องค่อนข้างสนใจ แต่อาจต้องใช้เวลาานสักเล็กน้อย

2. น้องบี

สามารถจับคู่คำนามเดี่ยวได้ 12 คำ เวลาที่ใช้ 5 นาที
 สามารถจับคู่คำนามประสมได้ 11 คำ เวลาที่ใช้ 2 นาที
 หมายเหตุ น้องเริ่มทำคำนามตอนแรกได้ไม่คืบคัก ไม่ค่อยสนใจ แต่เมื่อเริ่มทำไปสักพัก
 ก็ค่อนข้างสนใจและสนุกเวลาจับคู่ได้ เลยทำให้ใช้เวลาไม่นาน

3. น้องซี

สามารถจับคู่คำนามเดี่ยวได้ 12 คำ เวลาที่ใช้ 3 นาที
 สามารถจับคู่คำนามประสมได้ 9 คำ เวลาที่ใช้ 4 นาที
 หมายเหตุ น้องทำได้ดีทั้งคำนามเดี่ยวและคำนามประสม

หมายเหตุ

1. ผู้วิจัยได้รับการอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากชมรมผู้ปกครองเพื่อเด็กออทิสติกและ
 เด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษจังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. ชื่อของเด็กออทิสติกเป็นชื่อสมมติ

ความหมายและประเภทของคำนามประสม

ผู้วิจัยอ้างอิงความหมายคำนามประสมและคำนามเดี่ยว จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (พิมพ์ครั้งที่ 6) โดยแบ่งคำนามประสมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ความหมายผิดแปลกไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าเดิมให้เห็น
2. ความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง

1. ความหมายผิดแปลกไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าเดิมให้เห็น

1.1 แม่ทัพ หมายถึง นายทัพ

แม่ ความหมายที่ใช้ คำเรียกคนที่เป็นหัวหน้าโดยไม่จำกัดว่าเป็นเพศชายหรือหญิง
ทัพ ความหมายที่ใช้ กองทหาร

1.2 แม่นม หมายถึง หญิงที่ให้นมเด็กกินแทนแม่

แม่ ความหมายที่ใช้ หญิงผู้ให้กำเนิดหรือเลี้ยงดูลูก คำที่ลูกเรียกหญิงผู้ให้กำเนิดหรือเลี้ยงดู
นม ความหมายที่ใช้ อวัยวะส่วนที่อยู่บริเวณหน้าอกโดยปกติมี 2 เต้า ส่วนของนมของสัตว์บางชนิดอาจมีหลายเต้าก็ได้

1.3 แม่น้ำ หมายถึง ลำน้ำใหญ่ซึ่งเป็นที่รวมของลำธารทั้งปวง

แม่ ความหมายที่ใช้ คำเรียกสิ่งที่เป็นประธานของสิ่งต่างๆ
น้ำ ความหมายที่ใช้ เรียกสิ่งที่มีลักษณะเป็นน้ำหรือเหลวเหมือนน้ำ

1.4 แม่กุญแจ หมายถึง ตัวกุญแจ เครื่องลั่นกุญแจ หรือหีบ มีลูกไข

แม่ ความหมายที่ใช้ คำเรียกสิ่งที่เป็นประธานของสิ่งต่างๆ
กุญแจ ความหมายที่ใช้ เครื่องสำหรับใส่ประตูหน้าต่าง เพื่อยึดสลักเปิดเข้าออกได้ เวลา
กดหรือไขออก มีเสียงลั่นดังกริก มีลูกไข

1.5 แม่พระ หมายถึง นักบุญหญิงแห่งคริสต์ศาสนา

แม่ ความหมายที่ใช้ คำนามที่ใช้เรียกคนที่เป็นหัวหน้าผู้หญิง
พระ ความหมายที่ใช้ ใช้ประกอบหน้าคำอื่นเพื่อแสดงความยกย่อง

1.6 แม่บ้าน หมายถึง หญิงผู้จัดการงานในบ้าน

แม่ ความหมายที่ใช้ หญิงผู้ให้กำเนิดหรือเลี้ยงดูลูก คำที่ถูกเรียกหญิงผู้ให้กำเนิดหรือ
เลี้ยงดู
บ้าน ความหมายที่ใช้ ที่อยู่ สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย

1.7 ลูกไฟ หมายถึง ส่วนที่แยกจากวัตถุกำลังลุกเป็นไฟแล้วกระเด็นออกไปเป็นลูกไฟดวง
น้อยๆ จำนวนมากบ้างน้อยบ้าง

ลูก ความหมายที่ใช้ ผู้มีกำเนิดจากพ่อแม่
ไฟ ความหมายที่ใช้ ผลจากปฏิกิริยาเคมี ซึ่งก่อให้เกิดความร้อน แสงสว่าง และเปลวไฟ
คือกลุ่มแก๊สที่กำลังลุกไหม้ ทำให้ไหม้สิ่งต่างๆ ได้

1.8 ลูกโลก หมายถึง หุ่นจำลองของโลกที่สร้างขึ้นเพื่อใช้แสดงรูปทรงสัณฐานของโลก

ลูก ความหมายที่ใช้ คำเรียกสิ่งที่เป็นลูกกลมๆ
โลก ความหมายที่ใช้ ดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 5 ในระบบสุริยะ
เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ และสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ลักษณะอย่างรูปทรงกลม

1.9 ลูกกรง หมายถึง สิ่งที่เรียงกันเป็นซี่ๆ ของกรงหรือที่ค้ำขัง

ลูก ความหมายที่ใช้ ลักษณะนาม หมายถึงสิ่งทีลูกกลมๆ หรือ ยาวๆ
กรง ความหมายที่ใช้ สิ่งที่ทำเป็นซี่ๆ สำหรับขังนก ตั้งอยู่หรือสามารถยกไปได้

1.10 ลูกเรือ หมายถึง คนที่ประจำอยู่ในเรือยกเว้นชั้นหัวหน้า

ลูก ความหมายที่ใช้ เรียกบุคคลที่อยู่ในฐานะต่ำกว่า อ่อนกว่า หรือผู้เป็นรอง
เรือ ความหมายที่ใช้ ยานพาหนะที่ใช้สัญจรไปมาทางน้ำ มักทำด้วยวัสดุไม้ทั้งต้น
หรือ นำกระดานสังกะสี เหล็ก มาประกอบกัน

1.11 พ่อเมือง หมายถึง ผู้ที่ชาวเมืองยกขึ้นเป็นเจ้าเมือง

พ่อ ความหมายที่ใช้ ผู้เป็นหัวหน้า
เมือง ความหมายที่ใช้ เขตที่เป็นที่ชุมนุมและเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัด

1.12 พ่อครัว หมายถึง คนทำอาหาร คนประกอบอาหาร

พ่อ ความหมายที่ใช้ คำใช้นำหน้านามเพศชาย
ครัว ความหมายที่ใช้ โรงเรือนสำหรับทำกับข้าวของกิน

2. ความหมายผิดแปลกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง

2.1 แม่ยาย หมายถึง แม่ของเมีย (สามารถเป็นทั้ง แม่ และเป็นยายได้ในเวลาเดียวกัน)

แม่ ความหมายที่ใช้ หญิงผู้ให้กำเนิดหรือเลี้ยงดูลูก คำที่ลูกเรียกหญิงผู้ให้กำเนิดหรือ
เลี้ยงดู

ยาย ความหมายที่ใช้ แม่ของแม่ เมียของตา

2.2 แม่เหล็ก หมายถึง แร่หรือโลหะที่มีคุณสมบัติดูดสารแม่เหล็กได้

แม่ ความหมายที่ใช้ คำเรียกสิ่งที่เป็นประธานของสิ่งต่างๆ
เหล็ก ความหมายที่ใช้ ธาตุลำดับที่ 26 สัญลักษณ์ Fe เป็นโลหะลักษณะเป็นของแข็ง สี
ขาวเป็นเงาคล้ายเงิน หลอมละลายที่อุณหภูมิสูง

2.3 แม่่มด หมายถึง หญิงที่ใช้อำนาจทำอะไรก็ได้ผิดธรรมดา

แม่ ความหมายที่ใช้ คำนามที่ใช้เรียกคนที่เป็นหัวหน้าผู้หญิง
 มด ความหมายที่ใช้ ชื่อแมลงส่วนท้องปล้องที่ 1 ปล้องที่ 2 ติดกับอกคอดกั้ว ด้านหลัง
 ปล้องมีโหนกสูงขึ้นอาจโค้งมนหรือแบน

2.4 ลูกเสือ หมายถึง สมาชิกองค์การที่มีวัตถุประสงค์ในการฝึกหัดอบรมบ่มนิสัยเด็กชายให้
 เป็นพลเมืองดีตามจารีตประเพณี มีอุดมคติ และความรับผิดชอบต่อตัวเองและผู้อื่น

ลูก ความหมายที่ใช้ ใช้แทนคำที่มีลักษณะเป็นรอง
 เสือ ความหมายที่ใช้ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เป็นวงศ์เดียวกับแมว ตัวใหญ่กว่า เป็นสัตว์
 กินเนื้อ หากินเวลากลางคืน

2.5 ลูกแก้ว หมายถึง เรียกสิ่งทีกลึงเป็นรูปกลมๆ

ลูก ความหมายที่ใช้ คำเรียกสิ่งที่เป็นลูกกลมๆ
 แก้ว ความหมายที่ใช้ หินแข็งใส แลลอดเข้าไปข้างในได้

2.6 ลูกน้ำ หมายถึง ลูกอ่อนของยุงอาศัยในน้ำ

ลูก ความหมายที่ใช้ เป็นคำนาม "ลักษณะนาม"
 น้ำ ความหมายที่ใช้ เรียกสิ่งที่มีลักษณะเป็นน้ำหรือเหลวเหมือนน้ำ

2.7 พ่อมด หมายถึง ชายที่รู้ศาสตร์ลึกลับ ทำอะไรก็ได้ผิดธรรมดา

พ่อ ความหมายที่ใช้ คำใช้นำหน้านามเพศชาย
 มด ความหมายที่ใช้ ชื่อแมลงส่วนท้องปล้องที่ 1 ปล้องที่ 2 ติดกับอกคอดกั้ว ด้านหลัง
 ปล้องมีโหนกสูงขึ้นอาจโค้งมนหรือแบน

ตารางผนวกที่ 1 ตัวอย่างตารางบันทึกคะแนนคำนามเดี่ยวและคำนามประสม

เด็ก.....

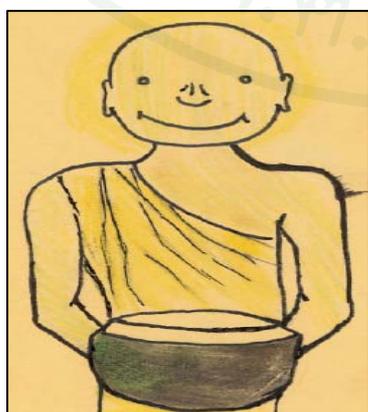
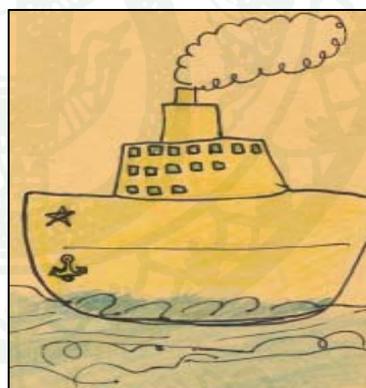
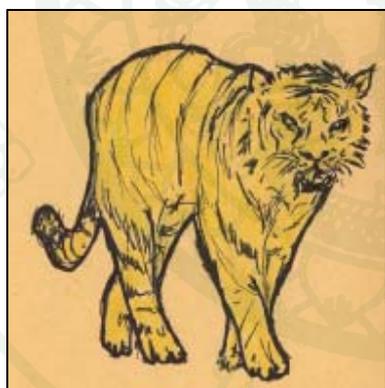
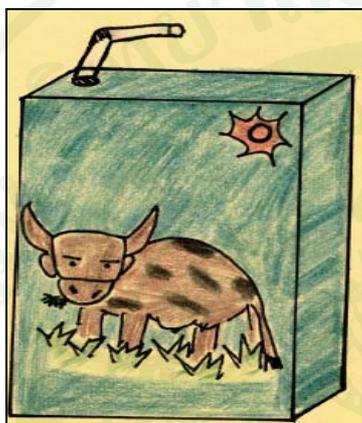
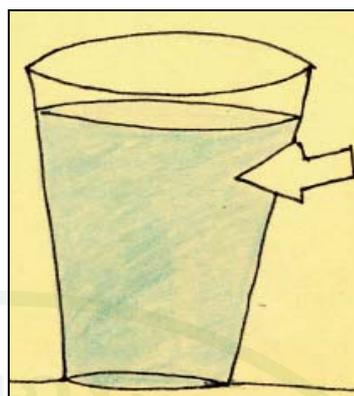
ลำดับที่	คำนาม	บันทึก	คำประสม	บันทึก	คำนาม	บันทึก	คำประสม	บันทึก	คำนาม	บันทึก	คำประสม	บันทึก
1	แม่				พ่อ				ลูก			
2	น้ำ		แม่น้ำ		มด		พอมด		แก้ว		ลูกแก้ว	
3	บ้าน		แม่บ้าน		เมือง		พ่อเมือง		กรง		ลูกกรง	
4	มด		แม่มด		ครัว		พ่อครัว		น้ำ		ลูกน้ำ	
5	กุญแจ		แม่กุญแจ						ไฟ		ลูกไฟ	
6	ยาย		แม่ยาย						เสื้อ		ลูกเสื้อ	
7	เหล็ก		แม่เหล็ก						เรือ		ลูกเรือ	
8	พระ		แม่พระ						โลก		ลูกโลก	
9	ทัพ		แม่ทัพ									
10	งาน		แม่งาน									
11	สี		แม่สี									
12	นม		แม่นม									

รวมจับคู่ได้ (%)

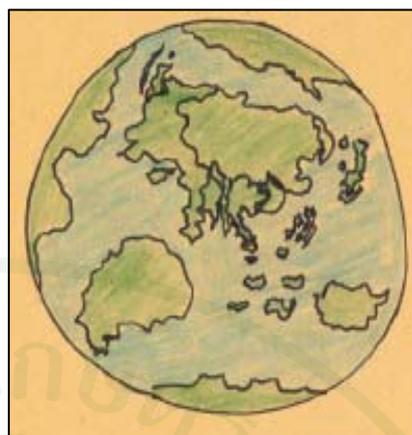
X = ไม่สามารถจับคู่ได้

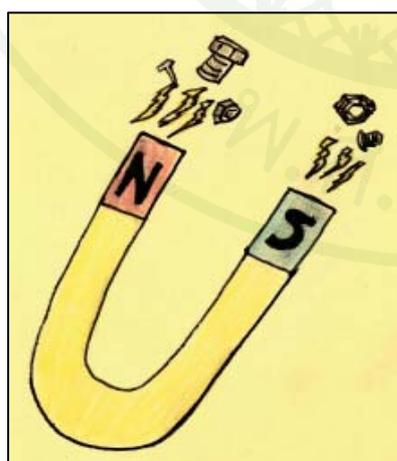
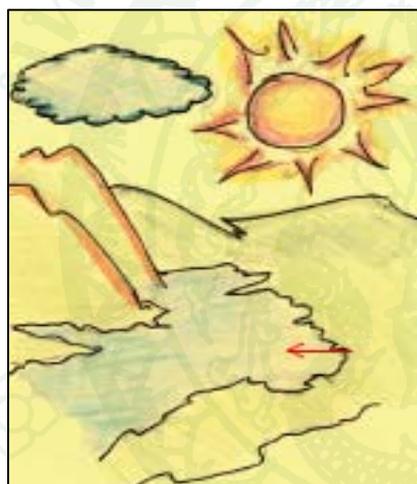
ภาคผนวก จ
ตัวอย่างบัตรภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ตัวอย่างบัตรภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคำถามเดียว

ตัวอย่างบัตรภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคำถามเดี่ยว

ตัวอย่างบัตรภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคำถามประสม

ตัวอย่างบัตรภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูลค่านามประสม

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างหนังสือขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลค่านามเด็วและค่านามประสม

ที่ ศธ 0513.10506/ 589

ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
50 ถนนพหลโยธิน จตุจักร
กทม. 10900

30 พฤศจิกายน 2552

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์
เรื่อง ของความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อประกอบงานวิจัยสำหรับทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโท
สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงร่างวิจัยและตารางวางแผนในการเก็บข้อมูล

เนื่องด้วย นางสาววรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา นิสิตปริญญาโทภาควิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ (ภาคพิเศษ)
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. กิติมา อินทร์มพรรย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก กำลังทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ “ความเข้าใจค่านิยมประสมของเด็กออทิสติก กรณีศึกษานักเรียน
ประถมศึกษาปีที่ 1” โดยในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความเข้าใจค่านิยมและค่านิยมประสม เพื่อเป็นแนวทาง
นำไปสู่การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนของเด็กออทิสติกต่อไปในอนาคต

ในการนี้ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บข้อมูลเพื่อประกอบ
งานวิจัยสำหรับทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้คิด “บัตรภาพและบัตรคำ” เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการเก็บข้อมูล โดยจะ
เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนออทิสติก 5 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนพิบูล
ประชาสรรค์ พร้อมแนบ โครงร่างวิจัยและตารางวางแผนในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(รองศาสตราจารย์กิติมา อินทร์มพรรย์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาศาสตร์

นางสาววรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา
นิสิตปริญญาโทภาควิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์
เบอร์ติดต่อ 081-3719846

ภาคผนวก ข
ประวัติของโรงเรียนพินุลประชาสรรค์

ประวัติของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ตั้งอยู่ที่ เลขที่ 4641 ถนนดินแดง แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400 เข้าชมเว็บไซต์ <http://www.pbps.ac.th>

โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เดิมชื่อ “วิทยาลัยพิบูลประชาสรรค์” เป็นสถานศึกษาในสังกัดกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย เนื่องจากคณะรัฐบาลสมัย ฯพณฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี เห็นชอบสร้างอาคารสงเคราะห์สำหรับประชาชน ผู้ที่ไม่มีที่อยู่อาศัยบริเวณดินแดง-ห้วยขวาง ต่อมา ท่านผู้หุงละเอียดเห็นว่าสถานที่แห่งนี้ น่าจะให้เป็นสถานศึกษาเพื่อทำประโยชน์ให้ชุมชน จึงได้สถาปนา “วิทยาลัยพิบูลประชาสรรค์” ขึ้นเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2495 และมีการจัดการเรียนการสอนแบบสหศึกษา แบ่งเป็น 4 แผนก คือ อนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ อาชีวศึกษา โดยมีประวัติที่น่าสนใจคร่าวๆ ดังนี้

พ.ศ. 2500 เปิดโครงการสอนเด็กเรียนช้า I.Q. 70 - 90 ในระดับประถมศึกษา

พ.ศ. 2503 กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดแผนการศึกษาแห่งชาติขึ้นใหม่ โดยให้วิทยาลัยพิบูลประชาสรรค์ โอนแผนกอาชีวศึกษาให้ขึ้นกับกรมแรงงาน (ปัจจุบันคือสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานแห่งชาติ) และได้เปลี่ยนแปลงแผนกมัธยมศึกษา มาเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ เปลี่ยนมาเป็นโรงเรียน พิบูลประชาสรรค์ แต่ยังคงสังกัดในกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย

พ.ศ. 2524 เปิดโครงการเรียนร่วมของนักเรียนหูตึง ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

6 ก.ย. 2546 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 มอบให้โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เป็นศูนย์พัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม

พ.ศ. 2552 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ได้เปลี่ยนไปสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	วรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา
วัน เดือน ปี ที่เกิด	7 เมษายน 2525
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	วท.บ. มหาวิทยาลัยขอนแก่น (เกษตรศาสตร์)
ตำแหน่งปัจจุบัน	Staff Analyst
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	Boeing International Corporation

